

Rose

江湖遍地是奇葩
ทั่วยุทธภพ
มีแต่สิ่งอัศจรรย์พันลึก 3

语笑阑珊

อวี๋เซี่ยวหลานซาน

เขียน

ไซฉิง

แปล

การอ่าน คือรากฐานที่สำคัญ

ทวยเทพมีแต่สิ่งอัศจรรย์พันลึก 3
江湖遍地是奇葩

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks Rose Publishing

«江湖遍地是奇葩» Vol.3

Original story and characters created and copyright © 语笑阑珊 Yu Xizo Lan Shan
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai translation copyright © Amarin Corporations Public Co., Ltd.
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก เมษายน 2567

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

อวี๋เซี่ยวหลานชาน.

ทวยเทพมีแต่สิ่งอัศจรรย์พันลึก 3 / อวี๋เซี่ยวหลานชาน: เขียน; ไซฉิง; แปล จาก 江湖遍地是奇葩 – กรุงเทพฯ: โรส อมรินทร์
คอร์ปอเรชั่นส์, 2567.

(6), 462 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 273)

1. นวนิยายจีน. I. ไซฉิง, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

hov ๑5๗6 ล.3

DDC 895.1352

ISBN 978-616-18-6369-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภาศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร วิกันดา เผือกบัวขาว
บรรณาธิการ กุลทรัพย์ ทรัพย์เสริมทวี • บรรณาธิการภาษาจีน ศิริพร บุญผาศินาถ
ซันเอเตอร์ อัศริมา สุขดี • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิน • ออกแบบปก สิริพงษ์ กิจวัตร
ออกแบบรูปเล่ม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์ • คอมพิวเตอร์ สุภิสรา เล็กเลิศ • พิสูจน์อักษร สุคนธา กิ่งก้าน
รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ
ฝ่ายการตลาด พรรณี รูปสูง, สิริชาธ จิวโสม, บุรสรณ์ มณีกุลพันธ์

แยกสีและพิมพ์ที่ บริษัทพิมพ์ดี จำกัด (สำนักงานใหญ่)

30/2 หมู่ 1 ถนนฉะฎาวิที ตำบลโคกขาม อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร 74000
โทรศัพท์ 0-2401-9401 www.pimdee.co.th

จัดจำหน่ายโดย บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จถนนอม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130 โทรศัพท์ 0-2423-9999
www.naiin.com

ราคา 495 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

แม้เราจะดูออกว่าเส้นเขียนเพ็งกับเขียนจิ้นรักกัน แต่ทำที่พอแ่งแ่งอนของทั้งคู่คงทำให้คุณนักอ่านว่าวุ่นใจไปบ้างว่าเมื่อไหร่พวกเขาจะลงเอยกันสักที ซึ่งในเล่มนี้มีเฉลยปมของทั้งคู่แน่นอนค่ะ

ส่วนด้านคู่มือรับตัวฉากของฝ่ายธรรมะอย่างลัทธิมารก็ยังคงไม่รามือวางแผนการต่างๆ นานาเพื่อความเป็นใหญ่ในยุทธภพ จึงไม่วายที่จอมยุทธ์คนเก่งอย่างฉินเส้าอวี๋และพรรคพวกต้องออกโรงอีกครั้ง

ที่สำคัญคือในเล่มนี้ เราจะได้พบกับตัวละครสำคัญจากเรื่อง *เล่ห์กลจักรพรรดิ* ด้วย แต่ขออุบไว้ก่อนนะคะว่าเขาเป็นใคร

ถ้าอยากรู้เรื่องราวทั้งหมดแล้ว เราไปอ่านกันเลยดีกว่าค่ะ

Rose

จากใจผู้เขียน

感谢泰国的读者朋友们，
感谢你们愿意打开这本书，
一起走进这个快意恩仇的江湖！
祝阅读开心，生活精彩。

Handwritten signature of the author, featuring stylized Thai characters and a flourish.

ขอบคุณเพื่อนๆ นักอ่านชาวไทย

ขอบคุณที่พวกคุณยินดีเปิดอ่านหนังสือเล่มนี้ แล้วก้าวเข้าสู่ยุทธภพ
ที่เต็มไปด้วยบุญคุณความแค้นอันแสนสนุกสนานด้วยกัน!

ขอให้มีความสุขกับการอ่านและมีชีวิตที่เปี่ยมสีสันสดใส

อวี๋เซี่ยวหลานซาน

จากใจผู้แปล

เชื่อว่าผู้ที่อ่าน *เล่ห์กลจักรพรรดิ* มาก่อนคงจะสับสนพอสมควรว่าทำไมในเรื่องนี้เส้นเขียนเฟิงถึงมีท่าที่รังเกียจจริงจนเยี้ยจิ้น ส่วนเยี้ยจิ้นเองก็ดูจะมีปมอะไรกับเส้นเขียนเฟิงเช่นกัน ซึ่งมันต่างจากที่ปรากฏในเรื่อง *เล่ห์กลจักรพรรดิ* ลิบลับ ก็อย่างที่เคยบอกไว้นั่นแหละค่ะว่า *ทั่วยุทธภพมีแต่สิ่งอัศจรรย์พันลึก* ดำเนินเรื่องก่อนเล็กน้อย เรื่องราวความรักของทั้งคู่ใน *เล่ห์กลจักรพรรดิ* จึงเป็นช่วงที่ลงเอยกันแล้ว ส่วนในเรื่องนี้นั้นจะเป็นการบอกเล่าความเป็นมาและปมปัญหาารักของเส้นเขียนเฟิงและเยี้ยจิ้นก่อนจะสมหวัง

ถ้าใครเดาว่าการตั้งตัวเป็นศัตรูกันของทั้งสองมีเบื้องลึกเบื้องหลังอะไรบางอย่างละก็คุณตาถูกแล้วค่ะ แต่ขอเตือนเอาไว้ก่อนว่าพออ่านถึงตอนเฉลยสาเหตุแล้วอาจจะมีหัวร้อนเส้นเขียนเฟิงกันบ้างไม่มากก็น้อยแน่นอน เาเองตอนแปลเจอตันสายปลายเหตุยังอดโมโหแทนเยี้ยจิ้นไม่ได้เลยละ แต่อย่าไปกลัวนะคะ ขึ้นชื่อว่าเป็นงานเขียนของคุณอวี๋เซี่ยวหลานซาน ไม่ต้องกลัวว่าจะขม มีแต่จะหวานมดชื่นเท่านั้นแหละ สบายใจหายห่วงได้เลยค่ะ

นอกจากที่กล่าวมาแล้ว เล่มนี้ยังมีตัวละครที่คั่นหน้าคั่นตาจากเรื่อง *เล่ห์กลจักรพรรดิ* โผล่มาให้หายคิดถึงอีกต่างหาก เล่มนี้เลยเป็นเล่มที่เราแปลสนุกเป็นพิเศษ เพราะเหมือนได้กลับไปรำลึกความหลังกับเพื่อนเก่าที่ห่างหายไปนาน เราหวังว่าทุกคนจะสนุกสนานในการอ่านเล่มนี้เหมือนกับเรานะค่ะ

ไฉฉิง
ผู้แปล

ທດສະຍອຸດນ

บทที่ 97

พีใหญ่กับพีสะใภ้!

ทุกคนย้ายกลับมาอยู่ด้วยกัน!

เมื่อเทียบกับ หมูบ้านน้อยอันเงียบสงบที่ระงมไปด้วยเสียงกบร้อง และจักจั่นเรไร ตำบลหลินสูยนั้นมีกลิ่นอายโลกก็ยิ่งมากกว่าอย่างชัดเจน

ยามราตรี เส้นเชียนหลิงนอนอยู่บนเตียงพรางฟังเสียงพูดคุย กระซิบกระซาบขององค์กรักซ์เงาบนหลังคา รู้สึกว่าช่วงเวลาก่อนหน้านี้ช่างเหนือจริงเสียยิ่งกว่าห้วงฝัน

“หลับเถอะ” ฉินเส้าอวี่ดึงเขาเข้ามาในอ้อมกอด

“จิบ!” ก่อนชนลูกหนึ่งกระโดดขึ้นมา นั่งบนผ้าห่มอย่างสดใสร่าเริง ดวงตาเมสึดถั่วดำคู่ขนานวาววับ

ฉินเส้าอวี่ขมวดคิ้ว กำลังเตรียมจะโยนมันลงไป ทว่าเส้นเชียนหลิง กลับผลักประมุขฉินออกแล้วคว้าเพิงหวงน้อยมากอดก่อนจะกลิ้งตัวไปนอนชิดผนัง

“จิบ” เหมากิวเอาหัวถูไถฝ่ามือเขา ตัวของมันหอมฟุ้ง แถมชนกับกุปยุนุ่มนวลเป็นที่สุด นั่นก็เพราะเหล่าองค์กรักซ์เงาเพิงจะอาบน้ำให้มันมานะสิ!

เส้นเชียนหลิงลูบตัวมันเบาๆ การกระทำนั้นแสนจะอบอุ่นอ่อนโยน และน่ารักน่าใคร่เหลือเกิน

ประมุขฉินเห็นแล้วอิจฉาทาร้อน จึงสวมกอดเขาจากด้านหลัง “หลังเออร์”

“หือ?” นำเสียงเส้นเขียนหลังแฝงความเกียจคร้าน
ฉินเส้าอวี๋ก็อดรัดเขาแน่นยิ่งขึ้น “เราไม่เอาลูกชายแล้วดีหรือไม่”
เส้นเขียนหลัง “...”

พูดจาเพื่อเจ้าอะไรของนายเนี่ย

เหมาฉิวอ้าปากทวาดหวอด ดูทั้งข้อบื้อทั้งไร้เดียงสา

“ไม่ดี!” เค่น้อยแซ่เส้นมีจุดยืนแน่วแน่

“เซ่นนั่นตอนนอนก็ห้ามกอดมัน” ฉินเส้าอวี๋หนีบคอเหมาฉิวขึ้นมา

เส้นเขียนหลังตะลิตะลานถาม “เจ้าจะเอามันไปไว้ไหน”

ฉินเส้าอวี๋เง้อมือฟาดสายลม ทันใดนั้นกระเบื้องบนหลังคาแผ่นหนึ่ง
พลันพลิกเปิด ชั่วอึดใจต่อมาเหมาฉิวก็พุ่งออกไปราวกับลูกธนูไฟ
องครักษ์เงาริบบิ้นเมลิ็ดแดงทั้ง กระจวักระวาดยื่นมือไปรับเหมาฉิว
แทบไม่ทัน

เส้นเขียนหลัง “...”

สีหน้าฉินเส้าอวี๋ไร้ความอนาทรร้อนใจ โคมเข้าไปทาบทับแล้วประกบ
จวบกลับปากอีกฝ่ายไว้ทันที

องครักษ์เงาวางกระเบื้องแผ่นที่หลุดออกกลับเข้าที่อย่างไม่ลังเล

ดูไม่ได้...เดี๋ยวมืดตาทั้งยังเอา!

อยู่ดี ๆ สภาพแวดล้อมก็เปลี่ยนแปลงกะทันหัน ทีแรกเหมาฉิวซงัก
ไปครู่หนึ่ง แต่ต่อมาก็อ้าปากขอกินเมลิ็ดแดงกับเขาด้วย

องครักษ์เงานั่งล้อมวงต้อนรับมัน พลังลอบทอดถอนใจว่าเหมาฉิว
ช่างน่ารักบึ้งแบ้วจริง ๆ...เหมือนกับนายหญิงของเราอย่างกับแกะ แต่ดูก็รู้
แล้วว่าเป็นแม่ลูกกัน

คู่ควรแก่การปรบมือให้รัว ๆ โดยแท้

ภายในห้อง เค่น้อยแซ่เส้นกำลังตำหนิบุรุษของตนอย่างเกรี้ยวกราด
“เจ้าทำเกินไปแล้วนะ!” ถึงขั้นโยนลูกชายทิ้งเลยว่ะ! ไหนล่ะรักบริสุทธิ์
ของคนเป็นพ่อนะ!

“ห้ามเจ้านอนกอดคนอื่น” ฉินเส้าอวี๋จับนิ้วเขาไว้ “นกกก็ไม่ได้”

เส้นเขียนหลัง “...”

เส้นเขียนหลังไม่รู้ว่าจะทำอะไรหน้าแบบไหนใส่ฝ่ายตรงข้ามดี
จินเล้าอวี๋ก็อดเขาแน่น “นอนหลับพักผ่อนให้ดี พรุ่งนี้เช้าข้าจะพาเจ้า
ไปหาเขียนเฟิงกับเย่จิ้น”

“เอาลูกชายไปด้วยนะ” เส้นเขียนหลังเอ่ย
จินเล้าอวี๋ก็มึนศีรษะขบจูบดูคิ้วมึนล่ำคอเขา
เส้นเขียนหลังปิดปากเสียบอย่างรู้ความ
ท่านจอมยุทธ์ วิธีแสดงออกยามหึงหวงของท่านนี่มันโคตรจะเด็กน้อย
จริง ๆ เลยนะ

เนื่องจากไม่แน่ใจว่าภายในตัวเมืองจะมีสายลับของลัทธิมารแฝงตัวอยู่หรือไม่
จินเล้าอวี๋จึงรอให้ถึงช่วงเย็นย่ำของวันถัดไปเสียก่อนค่อยพาเส้นเขียนหลัง
ออกจากเมือง มุ่งหน้าไปยังหมู่บ้านเล็กๆ ทางตอนเหนือ

กำลังฝึกทำของอย่างก้าวขาหิมะยอดเยี่ยมยิง เทียงคิ่นก็ไปถึงจุดหมาย
ปลายทางแล้ว

จวนสี่ขวบดำแฝงเร้นอยู่ท่ามกลางหมู่ไม้ แลดูโอ้อ่าตระการตายิ่ง
“พี่ใหญ่” เส้นเขียนหลังพลิกกายลงจากหลังม้าก่อนจะวิ่งเข้าไปข้างใน
“หลังเออร์ เล้าอวี๋” เมื่อเส้นเขียนเฟิงได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว
ก็เดินออกมาจากตัวเรือน เขาไม่เพียงหอมฟุ้งไปทั้งตัว แต่เสื้อคลุมยาว
สีฟ้าครามก็ยังเปรอะเปื้อนซาดทาแก้มไปทั่ว ซ้ำร้ายบนแผ่นอกยังเปียกน้ำ
เป็นดวงใหญ่อีกต่างหาก สภาพกระเซอะกระเซิงเหลือแสน!

เส้นเขียนหลังชะงักงันไปชั่วครู่ นี่มันการแต่งตัวพิลึกพิลั่นอะไรวะ
ครับเนี่ย

จินเล้าอวี๋เองก็เผยแวตตายากจะบรรยายออกมาเช่นกัน
“เข้าเรือนไปแล้วค่อยคุยเถอะ” เส้นเขียนเฟิงแลดูอ่อนเปลี้ยเพลียใจ
อย่างเห็นได้ชัด

“พี่ใหญ่เยี่ยเป็นคนทำอย่างนั้นหรือ” เส้นเขียนหลังเดินไปพลางกระซิบ
ถามไปพลาง

จากนั้นใครบางคนก็ตวาดแหวออกมาจากในห้องทันที “ไม่ใช่!”

เส้นเขียนหลัง “...”

“ไม่ใช่เจ้าแล้วจะให้มันเป็นผีที่ไหน” ฉินเส้าอวี๋ผลักเปิดประตูห้องนอน แล้วเยาะหยัน

เยี่ยจิ้นหนึ่งคลุมโปงอยู่บนเตียง แม้สีหน้าจะยังขาวซีดไปบ้าง แต่แววตายังคงหยิ่งยโสถือตัวอย่างยิ่งยวดจนแทบจะลั่นปรึ่อกมาทีเดียว!

“ตกลงมันเกิดอะไรขึ้นกันแน่” เส้นเขียนหลังมองกระปุกแป้งชาดที่พลิกคว่ำอยู่บนพื้นอย่างไม่เข้าใจ

เยี่ยจิ้นสีหน้าเกรี้ยวกราด “เจ้านั้นจะให้บิดาแต่งตัวเป็นสตรี!”

เมื่อคำพูดนี้หลุดจากปาก เคะน้อยแซ่เส้นก็ตะลึงงัน! ฉับพลันจึงเหล่มองพี่ชายของตนด้วยแวตาราวกับจะบอกว่า “ว้าว ที่แท้เสียก็มีรสนิยมพิเรนทร์ชอบให้แต่งครอสเตรสนี่เอง ฮาร์ดคอร์นำดูเลยนะเราเนี่ย” อะไรทำนองนี้!

เส้นเขียนเฟิงกัดฟันกรอด แล้วเขมมะเหงกเขาอย่างแรง ก่อนจะกลั่นเสียงคำรามพลางเอ่ย “คิดอะไรของเจ้านะ!”

“ข้าไม่ตกลง!” เยี่ยจิ้นดูร้ายน่ากลัวยิ่ง

เส้นเขียนหลังผงกศีรษะ ถูกแล้ว ไม่ควรตกลง ถ้าเสียชอบแต่งตัวเป็นผู้หญิงหนักก็แต่งเองไปสิ!

“นี่ข้าทำก็เพราะหวังดีกับเจ้านะ!” เส้นเขียนเฟิงถลึงตาใส่เยี่ยจิ้น

เยี่ยจิ้นเองก็ถลึงตากลับอย่างไม่กลัวเกรงเช่นกัน “ถึงอย่างนั้นข้าก็ไม่ตกลงอยู่ดี!”

เล่นเอาเส้นเขียนเฟิงถึงขั้นเขี้ยวเคี้ยวฟันเลยทีเดียว

“เจ้าคิดจะส่งเยี่ยจิ้นออกจากเมืองหรือ” ฉินเส้าอวี๋มืองสายสนกลในออก

เจ้าหูเขาเยี่ยใช้ผ้าห่มคลุมโปงด้วยความโมโหโหโโส

เส้นเขียนเฟิงพยักหน้า “หลายวันก่อนเขาถูกวิหคกลางมรณะทำร้ายจนบาดเจ็บ พิษในร่างก็ยังไม่หายดีหมด ประจวบกับที่เมื่อไม่นานนี้มีคนในหมู่บ้านจะส่งลูกสาวออกเรือน ข้าจึงคิดจะให้เขาปลอมตัวเป็นญาติฝั่งเจ้าสาวแล้วปะปนออกไปพร้อมกับพวกเขา จะได้รีบกลับไปแช่น้ำพุร้อน

เขียนเยี่ยที่หุบเขาเพื่อถอนพิษโดยเร็วที่สุด”

“เช่นนั้นทำไมเจ้าไม่แต่งตัวเป็นสตรีแล้วออกจากเมืองไปพร้อมกับข้า”

เยี่ยจิ้นยืนศีรษะออกมากครั้งหนึ่ง

เส้นเขียนเฟิงชี้ตัวเอง “เจ้าเคยเห็นดรุณีนางโหนดสูงใหญ่เท่าข้าบ้าง”
เว้นแต่ว่าพวกลัทธิมารจะปัญญานิ่มเท่านั้นแหละถึงมองไม่ออก!

เยี่ยจิ้นได้ยินเช่นนั้นก็ควั่นอกหู “เจ้ากล้าหาว่าข้าเดี๋ยวะอะ!”

หมอนี้จับใจความเป็นกับเขาไหมเนี่ย! เสียงอะอะไว้วายของเจ้าตัว
เล่นเอาเส้นเขียนหลังหน้ามืด จะทุบตีก็ไม่ได้ จะเถียงก็ไม่ชนะ มันช่าง
น่าโมโหเหลือเกิน

“ปลอมตัวไม่ได้” จินเส้าอวี๋เองก็ส่ายหน้า

เยี่ยจิ้นพลันเหลือบมองเขาด้วยสายตาราวกับพบสหายร่วมอุดมการณ์

เส้นเขียนเฟิงนิ้วหน้า “เพราะอะไร”

จินเส้าอวี๋กล่าวหน้าตาเฉย “เพราะเขางามเกินไป”

เยี่ยจิ้นแทบจะกระอักเลือด นี่มันเหตุผลบ้าบออะไร

“สตรีในหมู่บ้านส่วนใหญ่น่ารักใใส่ชื่อ โหนดเลยจะมีหน้าตาเช่นนี้”
จินเส้าอวี๋เอ่ยต่อ “หากปลอมเป็นขอทานก็ยังพอเอาเข้ามาชี้ถ้าหากหน้าตาดี
แต่หากแต่งเป็นญาติที่ตามไปส่งตัวเจ้าสาวแล้วละก็ เกรงว่าหากเขียนคิ้ว
ทาตาบนใบหน้าจะกลายเป็นดึงดูดความสนใจของผู้คนไป”

เยี่ยจิ้นคับแค้นใจ “บิดาจะตัดขาดกับเจ้า!”

เส้นเขียนเฟิงได้ยินเช่นนั้นก็ขมวดคิ้ว เห็นได้ชัดว่าไม่เคยพิจารณา
ประเด็นนี้มาก่อน

สายลมเย็นหอบหนึ่งโฉบเข้ามาในห้อง พาให้เยี่ยจิ้นไต่คอกแค๊ก

เส้นเขียนหลังกำลังตั้งท่าจะไปช่วยรินน้ำให้เขาสักถ้วย ทว่าเส้น
เขียนเฟิงกลับก้าวเข้าไปห่มผ้าให้ตัดหน้าเสียก่อน “พักผ่อนเถอะ”

เยี่ยจิ้นถลิ่งตามองเขาอย่างไม่ลดละ

“พຽ່ງนี้เข้าค่อว่ากัน” เส้นเขียนเฟิงแวดตาแฝงความเอือมระอา
ลอบทอดถอนใจ

จากนั้นสายตาอันเฉียบแหลมของเคะน้อยแซ่เสิ่นก็สังเกตเห็นว่าเจ้า

หุบเขาเยียไบหูแดงระเรื่ออยู่ครู่หนึ่ง

ข้อมูลที่กระโจนใส่หน้าแบบนี้มันช่างทำเอาคนเราจับไม่ไหวเสียจริง
หลังจากจัดแจงให้เยียจิ้นหลับพักผ่อนแล้ว ทั้งสามก็พากันไปอยู่ที่
ห้องด้านข้าง เพิ่งปิดประตูไม่ทันไรจินเส้าอวี่ก็กล่าวโต้งๆ “หลับนอนกัน
แล้วสินะ”

เอ่ๆ เส้นเขียนหลังถึงกับหูผึ่งทันที

ถามได้ดี!

“ได้ยินองครักษ์เงาบอกว่าพวกเจ้าตกหน้าผา แท้จริงแล้วมันเกิด
อะไรขึ้นกันแน่” เส้นเขียนเพิ่งเปลี่ยนหัวข้อข้อย่างเยือกเย็น

“มาพูดเรื่องระหว่างพีใหญ่กับพีใหญ่เยียก่อนดีกว่าว่ามีเรื่องอะไร
กันแน่!” เค่น้อยแซ่เส้นชี้เมาท์เป็นที่สุด

เส้นเขียนเพิ่ง “...”

จินเส้าอวี่กลั่นซ้ำ

“ข้าจะไปมีเรื่องอะไรกับเขาได้!” เส้นเขียนเพิ่งขมกลั่นไม่ให้คาราม
เส้นเขียนหลังทอดถอนใจ “ก็ไม่เคยเห็นพีใหญ่เป็นเช่นนี้มาก่อนเลย
นี่นา”

เส้นเขียนเพิ่งจินตนาการกลายเป็นเมื่อน้ำโท เค่น้อยแซ่เส้นแผ่นแผ้ว
ไปหลบหลังผู้ชายของตนอย่างรวดเร็ว ปฏิกริยาตอบสนองช่างรวดเร็วว่องไว
เสียนี้กระไร ถึงจะอยากเมาท์แค่ไหน แต่ถ้าถูกพีใหญ่ต่อขี้นมามันก็ไม่คุ้ม
หรอก!

เสียงกระแอมไอแผ่วเบาแว่วมาจากห้องด้านข้างอีกครั้ง

เส้นเขียนหลังพลันจับจ้องผู้ชายของตนด้วยแววตาเปี่ยมความคาดหวัง
รีบเข้าไปหาสิเฮีย!

เส้นเขียนเพิ่งเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ข้างเตียงมีน้ำอยู่ เขาไปเอามา
ดื่มเองได้”

ปากแข็งชะมัด เมื่อกี้ทำขยับไปหน่อยหนึ่งเห็น ๆ! เค่น้อยแซ่เส้น
นึกดูแคลนอยู่เงียบๆ ก่อนจะวิ่งปรี๊ดไปห้องด้านข้างเองเสียเลย

ฝายเยียจิ้นที่กำลังเขม่นมองประตูด้วยความเดือดดาลนั้น พอเห็น

ชัดว่าคนที่มาเป็นใครก็เซงักก็ “ทำไมถึงเป็นเจ้าของไม่ได้” ควรจะเป็นเจ้านั้น ไม่ใช่หรือ

“ข้ามาเยี่ยมท่าน” เส้นเขียนหลังช่วยรินน้ำให้อีกฝ่าย “สองคนนั้น กำลังหารือกันอยู่ในห้องข้างๆ”

เยี่ยจิ้นรับถ้วยมาถือไว้แล้วกระเถิบตัวเว้นที่ให้อีกฝ่ายนั่งลงข้างเตียง

“อันที่จริงพี่ใหญ่ของข้าหวังดีต่อท่านนะ รังอยู่ที่นี้มันอันตรายเกินไป”

เส้นเขียนหลังกล่าว

เยี่ยจิ้นบรามาส “ถ้าบิดาไปแล้วเจ้านั้นบาดเจ็บขึ้นมาอีกใครจะรักษา”

เส้นเขียนหลัง “...”

กะแล้วเขียนว่าต้องเป็นหนังรักโรแมนติก!

“ไม่พูดเรื่องนี้แล้ว ว่าแต่เจ้าเล่า” เยี่ยจิ้นถาม “วันนั้นหลังจากที่เจ้า กับเส้าอวี่บุกทะลุออกไปก็ไม่ได้ยินข่าวคราวอีกเลย ทุกคนร้อนใจจนแทบจะเสียดสีเสีย”

“เราพลัดตกหน้าผา แต่ได้เฟิงหวงยักษ์ช่วยเอาไว้ จากนั้นก็พักรักษาตัวอยู่ในหมู่บ้านนั้นตลอด” เส้นเขียนหลังตอบ “นี่ข้ายังพาเฟิงหวงน้อยกลับมาตัวหนึ่งด้วยนะ”

“จริงหรือ” เยี่ยจิ้นตื่นตะลึง “เมื่อวานได้ยินของครักษ์เงาบอกอยู่ ข้าก็นึกว่าเขาพูดจาเหลวไหล”

เส้นเขียนหลัง “อืม คราวหน้าจะพามาให้ท่านดู”

“นี่มันवासนาประเภทไหน” เยี่ยจิ้นอจฉาดาร้อนสุดแสน “พลัดตกหน้าผาแล้วยังไปเก็บเอาเฟิงหวงกลับมาได้ด้วย!”

เคย่อยเซ่เส้นพึมพำในใจ... นายเก็บพี่ใหญ่ฉันมาได้ก็ไม่เสแสร้งแล้ว!

เสียงนกร้องโหยหวนดังลอดมาจากนอกหน้าต่าง ภายใต้อำนาจอันมืดมิดช่างฟังดูแจ่มชัดจนทำเอาขนพองสยองเกล้าไปหมด เยี่ยจิ้นถอนหายใจ “เป็นวิหคกลางมรณะ ช่วงนี้ชาวบ้านชาวช่องต่างก็ไม่มีใครกล้าก้าวออกนอกเรือนกันแล้ว”

“ไม่เป็นไร เรามีเฟิงหวง! ท่านอาจารย์ก็รับปากแล้วด้วยว่าให้เรา ยืมเฟิงหวงมาใช้ได้!” เส้นเขียนหลังกล่าว

“อาจารย์เจ้าเป็นใคร” เย่จินถามด้วยความสงสัย
เส้นเขียนหลังยิ้มตาหยีพลาจตอบ “ชิงโต่วเจินเหริน ชำกับท่านผู้นั้น
มีวาสนาต่อกัน!”

เย่จินตะลึงพรึงเพริด “เจอตอนตกหน้าผาเหมือนกันหรือ”
เส้นเขียนหลังพยักหน้า
เย่จินหนึ่งอึ้งไปหลายอึดใจ ก่อนจะสติแตกกระเจิงจนต้องมุดศีรษะ
เข้าไปใต้ผ้าห่ม “ทำไมเจ้าถึงโชคดีปานนี้ละ!”
มารดามั่นถะ บิดาก็อยากไปโดดหน้าผาด้วยเหมือนกัน!

“ชิงโต่วเจินเหรินรี” เส้นเขียนเฟิงที่อยู่ในห้องถัดไปเองก็ตกใจเช่นกัน
จินเส้าอวี๋ผงกศีรษะ “ตัวหลิงเออร์เองก็บอกไปแล้วว่าไม่มีวรยุทธ์
ทว่าเจินเหรินก็ยังคงต้อนรับเขาเป็นศิษย์ มีหน้าซ้ำยังมอบนกหวีดหยกเขียว
ที่สามารถเรียกเฟิงหวงได้ให้กับเขาอีก”

เส้นเขียนเฟิงหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก “ช่างดวงดีแท้”
“อาการบาดเจ็บของเย่จินเป็นอย่างไรบ้างแล้ว” จินเส้าอวี๋ถามไถ่
“ไม่มีอะไรร้ายแรง เพียงแต่ยังขับพิษออกไม่หมด หากกำเริบขึ้นมา
ก็จะเจ็บปวดทรมาน” เส้นเขียนเฟิงตอบ “ก่อนหน้าที่นี่ข้าพาเขามาที่นี่
ก็เพราะเห็นว่าเดินทางออกจากเขาสะดวก แต่ใครจะไปนึกว่าเขาจะดื้อรั้นนัก
อย่างไรก็ไม่ยอมไปทำเดี๋ยว”

“เช่นนั้นก็ให้รั้งอยู่ต่อเถอะ ในเมื่อเวลานี้เรามีเฟิงหวงแล้ว วิหค
กลางมรณะก็ไม่น่าเป็นภัยคุกคามอะไรมากมาย” จินเส้าอวี๋เอ่ย

เส้นเขียนเฟิงถอนหายใจ “ก็คงได้แต่ต้องเป็นไปตามนี้”
จินเส้าอวี๋ “จวนของคหบดีโจวที่ตำบลหลินสู่ยยังมีห้องว่างอยู่ เจ้า
ก็พาเย่จินมาด้วยกันเถอะ มีหลายคนช่วยกันดูแลยอมดีกว่า พงู่นี้
ฝากเจ้าช่วยดูหลิงเออร์ด้วย”

เส้นเขียนเฟิงถาม “เจ้าจะไปหาอันฉู่ชวงอย่างนั้นหรือ”
“ยังมีเสี่ยวจ่านกับอันลั่วเสี่ยวด้วย หลิงเออร์ชี้หึ่งอย่างยั้ง ต่อจากนี้
ให้ใช้คำว่าเจ้าสำนักฉู่เสี่ยวมาเรียกแทนอันฉู่ชวงนะ”

เส้นเขียนเฟิง “...”

“รอต่านอาจารย์พาเฟิงหวงออกจากเขามาเมื่อไหร่ วิหคกลางมรณะ ก็จะไม่เป็นปัญหาอีกต่อไป” ฉินเส้าอวี๋รินน้ำชาเย็นชืดใส่ถ้วย “ตั้งนั้นปัญหาที่ใหญ่ที่สุดตอนนี้ก็คือคนของสำนักต่าง ๆ ที่ตกอยู่ในกำมือของลัทธิมาร”

“เจ้าอยากช่วยหรือ” เส้นเขียนเฟิงถาม

“จะเป็นเช่นนั้นได้อย่างไร” ฉินเส้าอวี๋เน้นแน่เด็ดขาด “หากข้าแสวงหาทำเป็นไม่รู้เรื่องนี้ได้ก็จะดียิ่ง”

เส้นเขียนเฟิงปวดขมับตบ ๆ “เวลานี้แล้วยังมีกะจิตกะใจพูดเล่นอีกหรือ”

“ไม่ได้พูดเล่น ข้าไม่อยากจะไปยุ่งด้วยจริง ๆ” ฉินเส้าอวี๋วางถ้วยลงบนโต๊ะ “สู้เขาไม่ได้ก็แล้วไปเถอะ แต่กระทั่งจะหนีก็ยังไม่พ้น ถูกจับตัวที่หนึ่งก็พาไปหลายสิบคน มากพอให้เฟิงจิวเยี่ยเอาไปคุยโวโอ้อวดได้ตลอดชีวิตที่เหลือเลยก็เดี๋ยว”

เส้นเขียนเฟิงมองอีกฝ่ายอย่างอับจนคำพูด

ฉินเส้าอวี๋เอ่ย “เพียงแต่เจ้าไม่มีทางยอมแน่ เพราะฉะนั้นข้าจึงได้แต่ต้องคิดหาหนทางช่วยเหลือ เวลานี้ทุกคนล้วนมองเจ้าเป็นประมุขุขุทรภพไปแล้ว ต่อให้เจ้าคิดจะหลบเลี่ยงก็หลบเลี่ยงไม่พ้น”

เส้นเขียนเฟิงตบปากอีกฝ่าย “ขอบคุณมาก”

“คิดเสียว่าข้าตอบแทนเจ้า หากเจ้าไม่ได้มาทาบถามเรื่องแต่งงานในตอนนั้น ข้าก็คงไม่ได้พบกับหลิงเอ๋อร์” ฉินเส้าอวี๋กล่าว

เส้นเขียนเฟิงเอ่ยยิ้ม ๆ “ข้าเองก็ไม่นี้ก็ไม่ฝันว่าเจ้าจะชอบเขาจริง ๆ”

“วันนั้นที่ข้าตกหน้าผา หลิงเอ๋อร์กระโดดตามข้าลงมาด้วย” น้ำเสียงฉินเส้าอวี๋แผ่วเบา ยิ่ง “หนี่น้ำใจนี้ต่อให้ใช้เวลาชั่วชีวิตข้าก็ทดแทนไม่หมด”

เส้นเขียนเฟิงนิ่งอึ้งไปเล็กน้อย

“ยิ่งไปกว่านั้นหลิงเอ๋อร์ยังเฉลียวฉลาดมีไหวพริบ เข้าใจหัวอกผู้อื่น อ่อนอ่อนโยนช่างเอาใจ ว่าง่ายรู้ความ ซื่อบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ได้เหล่านี้จะมีสักกี่คนที่เทียบเทียมเขาได้” ฉินเส้าอวี๋เพิ่มระดับเสียงให้ดังขึ้นหน้าตาเฉย “ชาตินี้ข้าผู้แซ่ฉินได้พบพานกับเขานับเป็นผลบุญผลกุศลที่สั่งสมมาหลายต่อหลายภพ ตั้งนั้นย่อมต้องทะนุถนอมเอาไว้ให้ดี หากทำให้เขา

ท้าวยุทธภพมีแต่สิ่งอัศจรรย์พันลึก 3

ผิดหวังก็สมควรถูกสวรรค์ลงทัณฑ์แล้ว”

เล่นเขียนเฟิงเข้มนมองเขา

ต่อให้ได้ยินเสียงประตูห้องข้างๆ แง้มเปิดก็เถอะ แต่ก็ไม่เห็นต้อง
ทำตัวหน้าไม่อายทันควันเช่นนี้เลยนี่!

เล่นเอาพูดไม่ออกจริงๆ

ทดลองอ่าน

บทที่ 98

ทุกคนมารวมพล!

ไปสอดแนมในค่ายวาริพันปราการด้วยกัน!

สาตรีนี้ ฉินเส้าอู่วีกับเสิ่นเซียนเฟิงปรึกษาหารือกันจนตึกตื่น ส่วนเสิ่นเซียนหลิงนั้นนอนกอดผ้าห่มหลับอยู่อยู่บนเตียงไม้หลังน้อยหลังจากกันลม

แม้จะเข้าอนดึกมาก แต่วันรุ่งขึ้นเสิ่นเซียนหลิงก็ยังคงตื่นแต่เช้ามีดตามความคุ้นชิน เขาขยี้ตากำลังคิดจะลุกขึ้นจากเตียง ทว่ากลีบปากก็ถูกประตัมจุมพิตร้อนผ่าวคำขึ้นเข้าให้เสียก่อน

“ยังเข้าอยู่เลย” ฉินเส้าอู่วีกอดเขาแน่น “นอนต่ออีกหน่อยเถอะ”

“ไม่นอนแล้ว” เสิ่นเซียนหลิงบิดขี้เกียจ “พีใหญ่กับพีใหญ่เหยี่ยเล่า”

“เยี่ยจิ้นยังหลับอยู่ ส่วนเซียนเฟิงตื่นแต่เช้าแล้ว ตอนนี้น่าจะกำลังต้มยา” ฉินเส้าอู่วีคว้าปลายนิ้วเขามาจุม “เมื่อคืนนอนดึ้นนัก ทั้งตีบทั้งละเมอบ่นพึมพำ ผันถึงอะไรหรือ”

“ฝันเห็นวิหคกลางมรณะบุกมาอีกหลายต่อหลายตัวเลย จากนั้นข้าก็หาเจ้าไม่เจอ” เสิ่นเซียนหลิงซบศิริชะเนบออีกฝ่าย อันที่จริงก็ฝันถึงไอรอนแมนกับฮัลค์ด้วยแหละ แต่เรื่องนี้มันพูดออกไปไม่ได้นี่นา!

“ต่อไปจะไม่ฝันร้ายเช่นนั้นอีกแล้ว” ฉินเส้าอู่วีตบหลังเขาเบาๆ “อย่าคิดฟุ้งซ่าน”

“อืม” เสิ่นเซียนหลิงซุกใช้อีกฝ่ายด้วยท่าทีเกียจคร้าน รู้สึกสุขสบายเหลือเกิน

“วันนี้เจ้าก็รั้งอยู่กับเขียนเฟิงที่นี่เถอะ ข้าจะไปหาเซียวจ่านกับเจ้าสำนัก
อู่เสวี่ย” ฉินเส้าอวี่กล่าว

“...อ้อ” เคะน้อยแซ่เสิ่นจอมคิดเล็กคิดน้อยเริ่มเสียวอาการ

ฉินเส้าอวี่หลุดขา ก็มลงไปยังจับมูกอีกฝ่ายเล่น

ทำไมพอบ่งมึงมาก็ชักชวนให้คนนี้กรักนึกเอ็นดูได้ถึงปานนี้หนอ

“เดินทางระวังด้วย” เส้นเขียนหลังกำซับ “รีบไปรีบกลับนะ”

ฉินเส้าอวี่ผงกศีรษะ ก่อนจะแหบหน้าผากกับเขาเบาๆ “ได้”

เส้นเขียนหลังใบหูร้อนผ่าว ท่านจอมยุทธ์ ท่านอย่าอึดิมละมุนละไม
ขนาดนี้จะได้ไหม...นี่มันปีศาจจิ้งจอกเจ้าเสน่ห์ของแท้เลยเนี่ย!

หลังจากกินมื้อเช้าเรียบง่ายแล้วเสร็จ ฉินเส้าอวี่ก็เดินทางออกไปพบ
พวกเซียวจ่าน ฝ่ายเส้นเขียนหลังนั้นแวะไปคุยเล่นกับเยี่ยจินอยู่พักหนึ่ง
ต่อมาเมื่อเห็นว่าฝ่ายนั้นดูอ่อนเพลียจึงประคองเขาลงไปนอน ส่วนตัวเอง
ก็ไปหาพี่ใหญ่ที่ลานเรือน

“ไม่คุยต่อแล้วหรือ” เส้นเขียนเฟิงกำลังเรียงสมุนไพรรตากแดด
จัดวางแยกประเภทตามที่เยี่ยจินสั่งเอาไว้

“พี่ใหญ่เยี่ยไม่สบาย ข้าเลยปล่อยให้เขาพักผ่อน” เส้นเขียนหลังตอบ
เส้นเขียนเฟิงขมวดคิ้ว “ไม่สบายที่ตรงไหน”

“...ปวดหัว!” เคะน้อยแซ่เสิ่นกล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง “เนื้อตัวก็
ร้าวระบมไปหมด หัวใจ ตับ ม้าม ปอดล้วนเจ็บปวดร้าวกับถูกมดดมกัด
เรียกว่าตายเสียดีกว่าอยู่โดยแท้!”

เส้นเขียนเฟิงชะงักไปชั่วครู่ ก่อนจะหันมองเขาอย่างหมดคำพูด

เส้นเขียนหลังบ่นกระปอดกระแปด “ทำไมพี่ใหญ่ไม่เฝ้าเข้าไปหาพร้อม
น้ำदानองหน้าล่ะ” ไม่เห็นซาบซึ้งตรึงใจสักกะนิด!

เส้นเขียนเฟิงเอ่ย “เจ้าคิดว่าคนอื่นเขาเป็นเหมือนเจ้ากันหมดหรือ
คราวหน้าหากยังหุนหันพลันแล่นกระโดดหน้าผาตามผู้อื่นไปอีก ก็คอยดู
แล้วกันว่าข้าจะจัดการกับเจ้าอย่างไร”

“เฮ้ยๆๆ!” เส้นเขียนหลังร้องท้วง “อย่าให้เกิดเรื่องพรรคนี้ขึ้นอีก

เลยเถอะ!” พี่ชายเขาที่ปากเสียจริง ๆ!

“ฉันเส้าอวี๋มีอะไรดี” เส้นเขียนเฟิงเขกกะโหลกเขา “คู่ควรให้เจ้าเอาชีวิตไปทิ้งหรือ”

“อยากฟังความจริงหรือไม่” เส้นเขียนหลังจริงจั่งยั้ง

“ยอมอยากอยู่แล้ว” เส้นเขียนเฟิงพยักหน้า

“อันที่จริงตอนนั้นไม่มีเวลาให้คิดอะไรมากมายปานนั้นหรอก” เส้นเขียนหลังนั่งลงบนเก้าอี้ซึ่งข้าพลงกินถั่วแระ “พอข้ารู้สึกตัวอีกทีก็ถูกเขากอดไว้ตรงหน้าผาแล้ว!”

เส้นเขียนเฟิง “...”

ยังเป็นคนสกุลเส้นอยู่หรือเปล่า ทำไมถึงซื้อบ้อปานนี้ละ

“ไม่พูดเรื่องข้าแล้ว พูดเรื่องพี่ใหญ่ดีกว่า” เส้นเขียนหลังโยนเปลือกถั่วแระทิ้ง

“เรื่องของข้ามีอะไรน่าพูดถึง” เส้นเขียนเฟิงพลันเดินเข้าบ้านไปอย่างเด็ดเดี่ยว

“ท่านชอบพี่ใหญ่เยี่ยหรือเปล่า” เส้นเขียนหลังถาม เสียงดังฟังชัดเป็นที่สุด!

เส้นเขียนเฟิงปล้นหน้าถมึงทิ้ง หันขวับกลับมากลึงตาใส่เขาทันที
คะน่อยแซ่เส้นไร้ความเกรงกลัวโดยสิ้นเชิง แวตาสื่อความชัดเจนว่า
อย่างไรเสียตอนนี้พี่ใหญ่เยี่ยก็น่าจะตกใจตื่นเพราะข้าแล้วละ ท่านก็จัดการ
ไปตามสมควรเถอะนะว่าอยากรักษาหน้าตาหรืออยากได้ภรรยาที่แน่
จะตัดสินใจอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับท่านแล้ว อะไรทำนองนี้!

เส้นเขียนเฟิงจะพูดก็ไซ้ที่ จะเงียบก็ไซ้ว่า เป็นครั้งแรกในชีวิตที่อยาก
หายวับไปเสียเดี่ยวนั้น

เวลาแบบนี้อย่าเงียบสิ! ต่างฝ่ายต่างชิงกันทั้งคู่แบบนี้แล้วมันจะไปได้
เรื่องอะไร ไม่ใช่ว่าควรคว้าโอกาสนี้สารภาพรักหรือไง! เส้นเขียนหลัง
อยากคว้าคอเสื้อพี่ใหญ่ของตนมาเขย่าสักที

“...ข้าจะออกไปดูข้างนอกสักหน่อย” เส้นเขียนเฟิงก้าวเท้าปลิกตัว
ออกไปทันที

“เฮ้ย!” เล่นเขียนหลังถึงกับพูดไม่ออก ช่วยทำตัวให้สมกับเป็นลูกผู้ชายหน่อยไม่ได้หรือไง ถึงขั้นหนีความจริงแบบนี้มันไม่แมนเลยนะเฮ้ย! ส่วนทางเยี่ยจิ้นที่กำลังนอนตะแคงอยู่บนเตียงนั้น พอได้ยินเสียงประตูเรือนเปิดออกและปิดลง มือที่ขยำผ้าปูที่นอนไว้แน่นก็คลายออกในที่สุด แผ่นหลังชั้นเนื้อเย็นเยียบ บอกไม่ถูกว่าในใจรู้สึกเช่นไร ทว่าขอบตากลับริ้นผ่าวขึ้นมา

“ตื่นแล้วหรือ” เล่นเขียนหลังค่อยๆ ผลักเปิดประตู

เยี่ยจิ้นเก็บอารมณ์ ก่อนจะยันตัวลุกขึ้นนั่งแล้วส่งยิ้มให้เขา
“...เมื่อครู่ ข้าต้องขอโทษด้วย” เล่นเขียนหลังรู้สึกผิดอยู่บ้าง เดิมทีคิดจะลงยุด แต่เสียดายที่ยู่ไม่ขึ้น
เยี่ยจิ้นส่ายหน้า ได้แต่ทำเป็นว่าเมื่อครู่ไม่ได้ยินอะไรทั้งสิ้น
ตกลงแล้วเกิดเรื่องอะไรขึ้นระหว่างสองคนนี่กันแน่เนี่ย เคะน้อยแซ่เล่นอึดอันตันใจสงสัยใคร่รู้เหลือเกิน แต่ก็ไม่กล้าไถ่ถาม ได้แต่จับจ้องผู้ที่น่าจะเป็นพี่สะใภ้ของตน แล้วปล่อยให้จินตนาการโลดแล่นไปตลอดช่วงบ่าย กว่าจะหยุดคิดก็ล่วงเข้ายามค่ำที่ฉินเส้าอวี่กลับมาแล้วนั่นแหละ
“เป็นอย่างไรบ้าง” เล่นเขียนหลังถาม
“เชียวจ่านมีแววจะเป็นแม่คนจริงๆ” ฉินเส้าอวี่รินน้ำชาเย็นชืดให้ตัวเอง

เล่นเขียนหลัง “...”
“อันแล้วเสี่ยววายุทธยังไม่ฟื้นคืน แต่ตอนนี้ไม่มีอันตรายถึงชีวิตแล้ว” ฉินเส้าอวี่กล่าว

“แล้วอันอู่...เจ้าสำนักอู่เสี่ยวเล่า” เล่นเขียนเฟิงเอ๋อไปได้ครึ่งหนึ่งก็เปลี่ยนคำพูดทันที
เล่นเขียนหลังมองเขาอย่างหมดคำพูด
“ไม่เพียงไม่เป็นอะไร แต่ยังถูกเชียวจ่านขุนจนอ้วนท้วนอีกด้วย” ฉินเส้าอวี่กล่าววาวจาชวนให้ตื่นตกใจ

“แค่นี้” เล่นเขียนหลังล้าล้าหน้า คำพูดนี้หนักล้าเป็นบ้าเลย

ฉินเส้าอวี๋ “พวกเขาวางแผนกันไว้ว่า เจ็ดวันให้หลังจะลอบเข้าไป
สืบดูสถานการณ์ในค่ายวารีพันปรกาการ ข้าเองก็จะตามพวกเขาไปด้วย”

เส้นเขียนเฟิง “สวดแนมครั้งแรกไม่จำเป็นต้องใช้คนเยอะ เจ้ากับ
อันอู่ชวงต่างก็เป็นยอดฝีมือด้านวิชาตัวเบา...”

“แต่ก็!” ฉินเส้าอวี๋กระแอมไอ

“ดังนั้นให้เซียวจ่านไปเถอะ” เส้นเขียนเฟิงคล้อยตามอย่างว่าง่าย

เส้นเขียนหลัง “...”

จอมยุทธ์ คักคักครีของท่านไปไหนหมดแล้วหือ

“ยึดเยื่อไปก็ไร้ประโยชน์ เราต้องรีบเดินทางกลับโดยเร็วที่สุด หาก
ประวิงเวลาต่อไปอีก ข้ากลัวจริงๆ ว่าหัวหน้าสำนักและตัวแทนพรรคทั้งหลาย
เหล่านั้นจะถูกเฟิงจิว่เยี่ยสังหารเอาเสียก่อน” ฉินเส้าอวี๋กล่าว

เส้นเขียนหลังลอบถอนหายใจ

ถ้ารั้งอยู่ในหมู่บ้านน้อยนั้นไปตลอดชีวิตได้คงจะดีไม่ใช่ใช่น้อยเลย

ทว่าความเป็นจริงกับความฝันมักจะผิดแผกแตกต่างกันอยู่แล้ว ดังนั้น
อีกไม่กี่วันให้หลังคนทั้งหมดก็ต้องกลับสู่ตำบลหลินสู้อยู่ดี

“จื๊ป!” เดิมทีเหมานิวกำลังสัปหงกอยู่บนหลังคา พอเห็นพวกเขาเข้า
มันก็ตื่นออกจากอ้อมแขนขององครักษ์เงา ก่อนจะกางปีกสั้นๆ แล้วพุ่งตัว
อวบน้ำของมันลงไปทันที

เส้นเขียนหลังตกใจจนสะดุ้งโหยง ลนลานยื่นมือออกไปรับไว้

เหมานิวถูไถอยู่ในอุ้งมือเขาอย่างยินดีปรีดา ดวงตาสีดำคู่น้อยนั้น
กลมดิก

เยี่ยจิ้นเห็นแล้วก็อัศจรรย์ใจ จึงเอื้อมมือไปตีเส้นเขียนเฟิงสุดแรงเกิด
“รีบวางข้าลงเดี๋ยวนี้ละ!”

คุณชายใหญ่เส้นสีหน้าย่าแย่ ได้แต่ปล่อยอีกฝ่ายลงจากอ้อมแขน

เยี่ยจิ้นเดินกะปลกกะเปลี้ยเข้าไปอย่างว่องไว “นี่คือเฟิงหวงน้อยหรือ”

เหมานิวเหลือบมองเส้นเขียนหลังด้วยท่าที่ระแวงระวังเหลือแสน...

คนนี่ใครอะ!

เส้นเขียนหลังจับมือเยี่ยจิ้นมาลูบหัวเฟิงหวงน้อยสองที “เบามือหน่อย มันชอบให้ทำเช่นนั้นมาก เต๋ยวก็มองว่าท่านเป็นสหายเอง”

เยี่ยจิ้นเขียนแบบด้วยท่าทางเออะ ๆ ะ ๆ ลองลูบไล้ขนของมันดู

“จิบ!” เฟิงหวงน้อยสุขสบายจนตาปิด มีหน้าซำยังขดตัวเป็นก้อนกลมอีกต่างหาก ช่างน่ารักน่าเอ็นดูเป็นที่สุด!

เยี่ยจิ้นชักรู้สึกว่าจะต่อให้ต้องทรมานชีวิตก็อยากได้มาไว้สักตัว

เส้นเขียนเฟิงเหล่มองฉินเส้าอวี

“ไม่มีแล้ว” ประมุขฉินแบมือกล่าว “มีแค่ตัวนี้ตัวเดียว ใครอยากได้ก็ต้องสู้ตายถวายหัวกับหลิงเอ๋อร์เอา”

เส้นเขียนเฟิง “...”

“เก็บกวาดห้องรับรองแขกเรียบร้อยแล้วเจ้าคะ” ฮวาลังกับคบหบดีโจวเดินเข้ามาบอก “ฟ้าใกล้จะสว่างเต็มที่ ทุกคนพักผ่อนกันก่อนดีกว่า”

“จิบ!” เหมานฉิวได้ยินเสียงฮวาลังก็โผล่ไปหาด้วยความดีอกดีใจทันที ผู้คุ้มกฏฝ่ายซ้ายรีบยื่นมือออกไปใช้สองนิ้วหนีบมันเอาไว้

“จิบ...” การลอบโจมตีล้มเหลว แวตตาเหมานฉิวเปี่ยมความผิดหวังนึกว่าจะได้ถูไถก้อนนุ่ม ๆ อีกรอบซะอีก!

บรรดาองค์กรทั้งหมดที่อยู่บนหลังคาต่างพากันถอนหายใจเป็นหมู่คณะ หากเลี้ยวอู่กะล่อนได้สักครึ่งหนึ่งของประมุขน้อย ป่านนี้คงเกี่ยวสำเร็จไปนานแล้ว

ถูกแล้ว ประมุขน้อยจะต้องเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของคุณชายเส้นแน่นนอน ช่างยอดเยี่ยมไปเลยนะเนี่ย

ไม่กี่วันให้หลัง เชี่ยวจ่านกับพวกก็รุดมาถึงตำบลหลินสุ่ย พาให้พื้นที่ภายในลานเรือนเล็กแออัดทันใด

แม้อยู่ในยามตกทุกข์ได้ยาก อันผู้ชวงก็ยังคงสวมชุดผ้าแพรโปร่งบาง สีขาวบริสุทธิ์ ดูราวกับดอกบัวหิมะบนยอดเขาเทียนชานก็ไม่ปาน เคะน้อยแซ่เส้นกั่มลงมองเสื้อปานเนื้อหยาบของตน ทันใดนั้นก็รู้สึกว่แพ้เขาอีกแล้ว บอกละว่าไม่ปลื้มอย่างแรง!

“ได้เห็นแล้วว่าเจ้าไม่เป็นอะไรซ้ำก็สบายใจ” เขียวจ่านมองเส้นเขียนหลัง “ก่อนหน้านั้นได้ยินว่าเจ้าถูกเฟิงจิวเยี่ยเล่นงานจนตกหน้าผา ซ้ำก็แทบจะไป ลู้อยู่ตายแลกชีวิตกับมันอยู่แล้ว”

“อืม ซ้ำดวงแข็ง” เส้นเขียนหลังกระอักกระอ่วนเล็กน้อย จะอย่างไร ก็อยู่ต่อหน้าคนตั้งมากมายขนาดนี้

“เราจะลอบเข้าไปในค่ายวาริพันปราการเมื่อไหร่” อินอู่ซวงถาม

“เย็นพรุ่งนี้” ฉินเส้าอวี๋ตอบ “มีซ้ำกับรองหัวหน้าเขียวก็พอแล้ว เจ้าตั้งอยู่ที่นี้กับเขียนเฟิงคอยช่วยปกป้องทุกคน เพื่อว่าลัทธิมารจะมาพบ แล้วลอบโจมตีเข้า”

“วิชาตัวเบาของซ้ำมีอาจเทียบกับเจ้าสำนักอื่น” เขียวจ่านกล่าวด้วย สีหน้านิ่งเฉย “ควรให้เขากับประมุขฉินไปค่ายวาริพันปราการจะเหมาะสมกว่า”

อินอู่ซวงส่งเสียงฮึ่ยืนซาทีหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้ออกความเห็นอะไร

นายจะมายังมาอีหอะไร! ถ้าฉันมีวรยุทธ์ละก็ ตีให้ตายก็ไม่ปล่อยให้ นายได้โอกาสหนีไปหรือกระไรไว้ด้วย! เส้นเขียนหลังลอบซุ่มกึ่งกลางสโตร์จิบ อยู่ในใจ

“ยึดถือประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่ตั้ง เส้าอวี๋ก็ไปกับเจ้าสำนักอื่นเถอะ” ยามปกติแม้จะชอบหยอกล้อน้องชาย แต่เมื่อเป็นเรื่องสำคัญ เส้นเขียนเฟิง ก็เด็ดขาดยิ่ง “เวลานี้ทุกคนพักผ่อนกันก่อน ออมแรงเอาไว้สำหรับวันพรุ่งนี้”

มันก็จริงแหละนะ เส้นเขียนหลังลอบถอนหายใจ

พี่ใหญ่เนี่ยน่ารำคาญเป็นบ้าเลย!

รองจันทั้งสองกลับห้องล้างหน้าล้างตามุดเข้าไต้ผ้าห่มกันเรียบร้อยแล้ว เส้นเขียนหลังถึงค่อยกำซบอย่างเข้มงวด “ต้องแยกแยะเรื่องงานกับเรื่อง ส่วนตัวให้ชัดเจนนะ!”

“แน่นอนอยู่แล้ว” ฉินเส้าอวี๋มกศึระ

“ถ้าเกิดเขายั่วชวนเจ้าล่ะ” เคะน้อยแซ่เส้นหรือตา มาตรการป้องกัน คือต้องทุบตีก่อนค่อยว่ากัน!

“ก็จะปาตีให้กระเด็นไปเลย!” ประมุขฉินซุมือ “สาบานว่าชั่วชีวิตนี้ จะมีแต่หลังเออร์เพียงผู้เดียว”

“...จะทำอะไรก็ต้องระวังตัวให้ดีนะ” คำหวานโผล่มาแบบไม่ทันตั้งตัว
เส้นเขียนหลังจึงได้แต่เปลี่ยนเรื่องอย่างเอือกเย็น

“แน่นอน ภรรยายังอยู่ที่บ้านรอให้ข้ากลับมาเนี่ย” ฉินเส้าอวี๋เอ๋อยิ้มๆ
“วางใจเถอะ ไม่ได้ไปสู้รบตบมือกับใครเสียหน่อย เรื่องทำตัวเป็นโจรนะ
ข้าข้าของนัก”

เส้นเขียนหลังประหลาดใจ “เจ้าไปฆ่าของเรื่องพิลึกพิลั่นพรรค์นั้น
ได้อย่างไร”

“ต้องขอบคุณอาจารย์ของข้า” ฉินเส้าอวี๋ตอบ “ก่อนที่ท่านจะถอนตัว
เร้นกายจากยุทธภพนั้น ท่านไม่เพียงแต่หมกมุ่นในวรยุทธ์ แต่ยังหมกมุ่น
ในโอสถด้วย เพราะอย่างนั้นจึงมักส่งข้ากับศิษย์พี่ไปขโมยสมุนไพรตาม
สำนักต่างๆ เป็นประจำ”

เส้นเขียนหลังหน้าหงายเงิบ ทำไมคนของวังจួយิ่งแต่ละคนฟังดูแล้ว
ไรรายอายุไม่มีขีดจำกัดแบบนี้ล่ะ

“หลับเถอะ” ฉินเส้าอวี๋กอดเขาไว้แน่น “ชั่วชีวิตนี้มีปีศาจจิ้งจอก
ตัวเดียวก็พอแล้ว ส่วนอีกตัวนั้นใครอยากได้ก็ให้เขาเอาไปเถอะ”

เส้นเขียนหลัง “...”

เอ็งสิปีศาจจิ้งจอก!

พูดจาให้มันดี ๆ หน่อยจะได้ไหม!

น่ารำคาญไม่ไหวเลย

บทที่ 99

สถานการณ์สลับซับซ้อน!

ลอบสอดแนมในค่ายวาริพินปราการ!

ถึงแม้ไม่อยากให้ผู้ชายของตนออกไปกับอันธพาลก็ตามที แต่อย่างไรก็ดี เส้นเชียนหลังก็ไม่ใช้คนชี้ไวยวายไร้เหตุผล ด้วยเหตุนี้เย็นย่ำวันต่อมา สองคนนั้นจึงออกเดินทางไปด้วยกัน

เฟิ่งหวงน้อยนั่งอยู่บนไหล่เส้นเชียนหลังอย่างว่าง่าย กรงเล็บน้อยๆ จิกเกาะแน่นจนตัวมันดูคล้ายก้อนขนนุกนุย

เยี่ยจิ้นนั่งอยู่บนโต๊ะม้าหิน แวดตาอิจฉาริษาเหลือหลาย เขาชอบเฟิ่งหวงน้อยมากๆๆ จริงๆนะ!

“นี่ก็เย็นมากแล้ว กลับไปพักผ่อนให้เต็มอ้อมเถอะ” เส้นเชียนเฟิ่งเห็นเช่นนั้นก็ตอบว่าเส้นเชียนหลังด้วยสีหน้าสงบเยือกเย็น “เส้าอวีวรุฑ์สูงส่ง หนนี้เพียงไปสอดแนม ไม่เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรอก”

คะน้อยแซ่เส้นพยักหน้าแล้วหันหลังเดินกลับเข้าห้องไป

เส้นเชียนเฟิ่งถือโอกาสหนีเหมามาฉิวไปวางลงบนพื้น จากนั้นก็ตามเส้นเชียนหลังเข้าไปในห้องด้วยกัน สีหน้าราบเรียบไร้อารมณ์เป็นพิเศษ

“จื๊ป!” เฟิ่งหวงน้อยชะงักไปชั่วครู่ ก่อนจะก้มหัวมองพื้นด้วยความงุนงง คิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงมีคนมีอบอนถึงขนาดกล้าหยิบมันลงจากร่างเจ้านายอย่างไร้เหตุผลเช่นนี้!

ไม่ใช่ว่าถึงเวลาอาบน้ำป้อมแป้มให้ตัวหอมฉุย จากนั้นก็ขึ้นไปนอนบนที่นอนนุ่มๆ หรือ!

“มานี่มา” เยี้ยจิ้นหนีบพุทราเชื่อมบนโตะมาหลอกล่อมัน
เหมาฉิวพลันกางสองปีกเดินโง่งงงงเข้าไปหาทันที ช่างไม่มีศักดิ์ศรี
เอาเสียเลย

ทำไมถึงหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดูขนาดนี้ละ...เยี้ยจิ้นคว้าเฟิ่งหวงน้อย
มากอด พลังป้อนผลไม้เชื่อมให้มันกินทีละนิด อยากรจะเอามาเป็นของ
ตัวเองเสียเหลือเกิน ทว่าก็ได้แต่คิดเฉยๆ เท่านั้นแหละ! แม้ยามที่อยู่ต่อหน้า
เล่นเขียนเฟิ่งจะชอบระรานหาเรื่องไปสักหน่อย แต่ส่วนใหญ่แล้วเจ้าหุบเขา
เยี้ยก็มีเหตุผลดีมาก ดังนั้นเขาจึงทำเพียงกอดๆ บีบๆ อยู่สักพักแล้วลุกขึ้น
เอามันไปวางไว้บนขอบหน้าต่างห้องเล่นเขียนหลัง เมื่อเห็นว่าเหมาฉิวกระโจน
ข้ามกรอบหน้าต่างเข้าไปแล้ว ตัวเองถึงหันหลังเดินทอดน่องกลับไปพักผ่อน
ที่ห้อง

“เจ้าหุบเขาต้องการอาบน้ำหรือไม่ขอรับ” จู๋ๆ ใครบางคนก็ไพล่มา
ตรงหน้าต่าง

เยี้ยจิ้นนั้นร่างกายอ่อนแอเพราะถูกพิษอยู่แต่เดิม ซ้ำร้ายเวลานี้กำลัง
เหม่อลอยอยู่พอดี เจ้าตัวจึงตกอกตกใจเสียยกใหญ่ พาให้ผงะถอยหลัง
ตามสัญชาตญาณจนสะดุดล้มลงข้างโตะ ระหว่างซูลมุนศิระชะก็ดันกระแทก
พื้นหมดสติไปอย่างน่าเวทนาอีกต่างหาก

ความเคลื่อนไหวดำเนินไปอย่างต่อเนื่องภายในชั่ววู๊ดใจ เรียกได้ว่า
รวดเร็วปานสายฟ้าแลบเลยทีเดียว

องค์รักษ์เงาแห่งปราสาทเขาสุริยันจันทราถึงกับตะลึงงัน

เขาแค่พูดไม่กี่คำเองนะ!

“เกิดอะไรขึ้น” พอเล่นเขียนเฟิ่งที่อยู่ห้องข้างๆ ได้ยินเสียงโครมคราม
ก็ปรี่มา เมื่อเข้าไปในห้องก็เห็นเยี้ยจิ้นนอนสลบอยู่บนพื้น จึงรีบอุ้มเขาขึ้นมา

องค์รักษ์เงาเหลือบมองคุณชายใหญ่ของตนด้วยดวงตาใสชื่อ “ข้าน้อย
เพียงถามว่าจะอาบน้ำหรือไม่ จากนั้นเจ้าหุบเขาเยี้ยก็ขาแข้งพันกันจนหกล้ม
หัวฟาดหมดสติไปเองขอรับ”

เล่นเขียนเฟิ่ง “...”

“จริงๆ นะขอรับ” องค์รักษ์เงาชูมือสาบาน

“ออกไปเถอะ” เส้นเขียนเฟิงอุ้มเยี่ยจิ้นไปบนเตียง

เหล่าองค์รักษ์เงาว่างจួយิ่งพากันเขย่งเท้าชูคอชะเง้อมองอย่างเอาเป็นเอาตายอยู่นอกประตู พลางทอดถอนใจกันว่ากระทั่งพูดเสียงดังหน่อยก็ตกใจจนถึงขั้นเป็นลมเป็นแล้งนี่ก็ออกจะอ่อนแอบบบบบางเกินไปนิดหนึ่งนะ อ่อนแอบบบบบางกว่านายหญิงของเรานี้เล่นเอาหงุดหงิดจริงเชียว รู้สึกพ่ายแพ้อย่างไรก็ไม่รู้

เส้นเขียนเฟิงสะบัดมือ หนีปล้นประตูไม่ก็ปิดลงอย่างแรง องค์รักษ์เงาจุกจุก ก่อนจะยกโขยงกลับขึ้นไปบนหลังคา ชมดูนิตหนอยจะเป็นไรไป ไม่เห็นลี้กหรืออะไรเลยนี่ คุณชายใหญ่เส้นช่างใจแคบดีแท้

เยี่ยจิ้นนิ้วหน้า ศีรษะปูดเป็นลูกเบ้อเริ่ม

เส้นเขียนเฟิงหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก ได้แต่บิดผ้าชุบน้ำเย็นอย่างเอือมระอา ก่อนจะนั่งลงข้างเตียงแล้วช่วยเจ้าตัวประคบลดอาการบวม

เยี่ยจิ้นปัดมือเขาออก

“พื้นแล้วก็พักผ่อนให้ดี” เส้นเขียนเฟิงสีหน้าท่าเหิน ผุดลุกขึ้นเดินออกไปด้านนอก

“เส้นเขียนเฟิง!” เยี่ยจิ้นร้องเรียกเขาไล่หลัง

เส้นเขียนเฟิงชะงักฝีเท้าไปชั่วครู่ ทว่าก็มีได้หันหน้ากลับ เพียงมุ่งออกประตูไปอย่างนั้น

เส้นเขียนเฟิงกำลังสั่งสอนหมาจิวอย่างเข้มงวดอยู่ด้านนอก “ต่อไปนี้ห้ามแฟนพ่านไปทั่วอีกเชียว ดึกตื่นคำคืนไม่ยอมหลับยอมนอน วิ่งโร่ไปหน้าประตูห้องเจ้าหูบเขาเยี่ยทำไม”

“จ๊ีบ” เฟิงหวงน้อยกางสองปีกด้วยความเบิกบานสำราญใจ ไม่ได้รู้เรื่องราวเลยว่าเกิดอะไรขึ้น

“เข้าห้อง!” เส้นเขียนเฟิงเอ่ยน้ำเสียงเย็นเยียบ

เวรแล้ว! สีหน้าแบบนี้คือยังงั๊อะ! เส้นเขียนเฟิงร้อนเนื้อร้อนตัวเป็นที่สุด รีบซอยเท้าตามเข้าห้องไปทันที

“รู้จักแอบฟังพีใหญ่แล้วหรือ” เส้นเขียนเพิงนั่งลงข้างโต๊ะ
“...ก็แค่อยากรู้อยากเห็นเท่านั้นเอง” เคะน้อยแะเส้นแก้ตัว
“มีอะไรให้น่าอยากรู้อยากเห็น” เส้นเขียนเพิงดูเคลอน
“เกิดอะไรขึ้นระหว่างพวกท่านกันแน่” ไหนๆก็ถูกจับได้แล้ว เส้นเขียนหลังจึงปล่อยเลยตามเลย ถือโอกาสไต่ถามให้ทะลุปรุโปร่งเสียเลย
เส้นเขียนเพิงสีหน้าเริ่มกระอักกระอ่วน “เราจะไปมีเรื่องอะไรกันได้”
“ไม่มีเรื่องก็แปลกแล้ว!” เส้นเขียนหลังเหยียบคมยั้ง “ท่านดูแววตาตัวเองสิ!”

เส้นเขียนเพิงชักจะส่อแววเงินอายจนกลายเป็นโทสะขึ้นมาจริง ๆ
“มีเรื่องอะไรที่บอกน้องชายตัวเองไม่ได้บ้าง” เส้นเขียนหลังชี้แนะอย่างใจเย็น “ไม่แน่ว่าอาจช่วยท่านคิดหาวิธีแก้ไขสำเร็จก็ได้นะ”

เส้นเขียนเพิงได้ยินเช่นนั้นก็ปรามาส “อย่างเจ้าน่ะนะ”
“ใช้สิ! ข้าแน่แหละ!” น้ำเสียงแบบนี้หมายความว่าอะไรกันแน่ เคะน้อยแะเส้นรู้สึกว่าถูกหยามเกียรติอย่างแรง จึงกล่าวด้วยใบหน้าเคร่งขรึม “จะดีจะร้ายข้าก็จะแต่งงานแล้ว ย่อมต้องมีประสบการณ์มากกว่าคนโสดอย่างท่าน!”

เส้นเขียนเพิง “...”
“รีบเสามาเร็ว ๆ เลย!” พอเห็นสีหน้าพีใหญ่ของตนมีแววว่าผ่อนคลายลงบ้างแล้ว เส้นเขียนหลังจึงรีบตีเหล็กตอนยังร้อนแรงไว้เอาคำตอบ
“เรื่องผ่านมาก็ตั้งหลายปีติดต่อกแล้ว” เส้นเขียนเพิงเอ่ย “ลืมไปให้หมดสิ้นเสียดีกว่า”

“พูดนะมันง่าย แต่หากลืมได้จริง เวลานี้ท่านจะยังทำตัวเช่นนี้กับพีใหญ่เยี่ยอยู่อีกหรือ!” เส้นเขียนหลังจี้ใจดำอีกฝ่ายอย่างไม่ปราณี “อย่าบอกนะว่าท่านหลบเลี่ยงปัญหามาตลอดนะ!”

เส้นเขียนเพิงผุดลุกขึ้นเดินออกไปข้างนอก “พักผ่อนแต่หัววันเถอะ”
“ก็เห็น ๆ อยู่ว่าพีใหญ่เยี่ยชอบท่าน!” เนื่องจากพี่ชายของเขาหัวรั้นเกินไป เส้นเขียนหลังจึงจำใจต้องทิ้งไฟตาย
เส้นเขียนเพิงน้ำเสียงเย็นเยียบ “เป็นเช่นนั้นแล้วอย่างไร”

อะไรคือเป็นเช่นนั้นแล้วอย่างไรอะครับ เส้นเขียนหลังไม่สบอารมณ์ “ยิ่งไปกว่านั้นยังเห็นได้ชัดว่าท่านเองก็ชอบเขาเหมือนกัน!” คนมีใจให้กัน ก็ควรจะลงเอยเป็นคู่กันไม่ใช่หรือ

แววดาเส้นเขียนเฟิงราบเรียบไร้คลื่นอารมณ์ “เข้าได้แต่ทำให้เขา ผิดหวัง”

“ทำไมเล่า” เส้นเขียนหลังอยากลองผ่าสมองอีกฝ่ายดูเสียเหลือเกิน “เพียงเพื่อตำแหน่งประมุขยุทธภพในภายภาคหน้าอะหรือ”

“เจ้าเองก็คิดว่าเข้าเห็นแก่สิ่งนั้นอย่างนั้นหรือ” เส้นเขียนเฟิงหันกลับมา มองเขา

“อย่างนั้นท่านก็บอกเหตุผลมาสิ” เส้นเขียนหลังสบตาเขา
เส้นเขียนเฟิงหันหลังเดินออกนอกประตู เห็นได้ชัดว่าไม่อยากพูด
อะไรมากไปกว่านี้แล้ว

เส้นเขียนหลังลอบถอนหายใจ

ทำไมพี่ใหญ่ของเขาถึงเป็นแบบนี้ละ

เจ้าหูเขาเยี้ยช่างน่าสงสารจริง ๆ

“จ๊ิบ!” เหมานิวกระโดดโลดเต้นวิ่งแจ้นเข้ามา ในปากยังคาบเนื้อวัว
ตากแห้งเอาไว้ชิ้นหนึ่งด้วย

เส้นเขียนหลังรู้สึกมีเสียงดังว๊ิงในหัวทันที จึงผลักเปิดหน้าต่าง
แหงนหน้าร้องท้วงไปบนหลังคา “พวกเจ้าอย่าเอาแต่ให้อาหารมันตอน
กลางค่ำกลางคืนสิ!” อ้วนกลมเหมือนลูกหนึ่งขึ้นทุกวัน ดูแล้วชื่อบ้อดีแท้!

องค์รักษ์เงาพากันเหม่อมองฟ้า... *ประมุขน้อยอยากกินเองนะขอรับ
ไม่เกี่ยวกับเราลักหน้อย!*

หลังจากเฟิงหวงน้อยกินเนื้อตากแห้งหมด มันก็กระโดดลงไปในอ่าง
กางปีกรออาบน้ำอย่างว่าง่าย

เส้นเขียนหลังยอมรับชะตากรรม นัยยongลงข้างอ่างแล้วอาบน้ำให้มัน
จนสะอาดสะอ้าน จากนั้นก็เอาผ้าซับตัวผืนเล็กมาห่อตัวมันขึ้นไปบนเตียง
ก่อนจะค่อย ๆ ซับหยาดน้ำออกทีละน้อย

เหมานิวหรือดวงตาเมสึดถั่วดำแสดงความดูแคลนอ้อม ๆ นั่นก็เพราะ

ประมุขฉินใช้กำลังภายในช่วยเป่าตัวมันจนแห้งสนิทนะสิ ทั้งรวดเร็วทั้ง
แสนสบาย!

เคาะน้อยแช่เส้นพุดไม่ออก พอเช็ดตัวจนแห้งแล้วก็หิวมันไปวางไว้ใน
รังน้อย ส่วนตัวเองนั้นหลังจากชำระล้างร่างกายอย่างง่าย ๆ ก็ขึ้นไป
นั่งเหม่ออยู่บนเตียง ไม่รู้ว่าเวลานี้สถานการณ์ในค่ายวาริพันปราการเป็น
อย่างไรบ้างแล้ว

ฝ่ายเหมาฉิวที่นั่งอยู่ในรังเล็กสุดหายใจลึก แล้วติดตัวสุดแรงทะยาน
ไปเป็นวงโค้งกลางอากาศ ก่อนจะร่วงลงบนร่างเส้นเขียนหลังอย่างแม่นยำ
“จิบ!”

เส้นเขียนหลังไม่มีกะจิตกะใจจะเล่นกับมันจึงเอายกแขนเอวมา
ให้มันเล่น ส่วนตัวเองก็ใจลอยต่อไป

โชคดีที่เหมาฉิวเองก็ไม่ได้เรื่องมากนัก มันเอากรงเล็บน้อยๆ เขี่ย
หยกตกไปมาอย่างสนุกสนาน

รอบด้านเงียบสงบไร้สรรพสำเนียง ทว่าเส้นเขียนหลังกลับนอนไม่หลับ
ทั้งคืน ยามใกล้รุ่งสางพอได้ยินเสียงประตูเปิดดังเอี้ยดอ้าดก็โดดลงจากเตียง
วิ่งฉิวทันที ระหว่างทางยังเตะรังของเพิงหวงน้อยเข้าให้อีกต่างหาก!

ช่างรีบร้อนจริงเชียว!

ฉินเส้าอวี้อยู่นอกห้องในชุดทองราตรี บนหัวไหล่มีน้ำค้างเกาะพราว

“ไม่เกิดปัญหาอะไรใช่ไหม” เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่มีท่าทีว่าจะบาดเจ็บ
เส้นเขียนหลังจึงพรวดพราดหายใจ

“ยอมไม่มีปัญหาอะไรอยู่แล้วสิ” ฉินเส้าอวีไม่เหลียวแลบรรดาคนที่
อยู่รอบๆ เพียงเอื้อมมือดึงเขาเข้ามาสวมกอด “ไม่หลับไม่นอนทั้งคืนเลย
หรือ”

เส้นเขียนหลังส่ายหน้า “ข้าเพิ่งตื่น”

“จิบ!” เหมาฉิวเองก็ทาวหวอดพร้อมขยับเข้ามาหาด้วยเช่นกัน

ทันใดนั้นเพียงพอนสีขาวราวหิมะตัวหนึ่งก็โดดผลุงเข้ามาอย่างรวดเร็ว
ปานสายฟ้าแลบลงมาเบื้องหน้าเหมาฉิว จนคอชูชัน

“เฮ้ย!” เลิ่นเซียนหลงตกใจสะดุ้งโหยง รีบปรีเข้าไปหมายจะอุ้ม
เฟิงหวงน้อยขึ้นมา จะได้ไม่โดนมองเป็นของว่างแล้วถูกจับกินเอา

“จื๊ป!” เหมาฉิวซงจั่งกันในที่แรก แต่ต่อมาก็วิ่งหัวสั้นหัวคลอน
พุ่งเข้าไป ก่อนจะเงื่อกรงเล็บข้างหนึ่งถีบเจ้าเพียงพอน ทว่าลูกถีบนั้น
ช่างกระจอกงอแงและไร้ประโยชน์โดยแท้!

เลิ่นเซียนหลง “...”

อิ่นอู่ซวง “...”

กรงเล็บเท้าหน้าของเจ้าเพียงพอนแทบจะจิกลงในพื้นดิน แต่มัน
ก็ไม่สะดุ้งสะเทือนสักนิด

เหมาฉิวเอียงคอมอง ก่อนจะกระโดดโผนตัวเข้าไปในอ้อมแขน
เลิ่นเซียนหลง

ขนฟูฟ่องของเจ้าเพียงพอนลู่ลงตามลำดับ จากนั้นมันก็ค่อยๆ เดิน
กลับไปนอนแปะอยู่ข้างเท้าอิ่นอู่ซวง

“นี่คือ...” เลิ่นเซียนหลงงุนงง

“เป็นเจ้าตัวน้อยที่ข้าเลี้ยงไว้ เดิมทีนี้กำมันหายไประหว่างการต่อสู้
คราวก่อน คิดไม่ถึงว่าเมื่อเย็นวานหลังจากลอบเข้าไปในค่ายวาริพันปรการ
แล้วจะเจอมันเข้า” อิ่นอู่ซวงกล่าว

“ฉลาดแสนรู้ทีเดียว” เลิ่นเซียนเฟิงเอ่ยชมไปเล็กน้อย

เลิ่นเซียนหลงลอบบ่นพึมพำ... *มันนะสิไม่ว่า ถ้าฉลาดแสนรู้จริงจะถูก
ลูกชายฉันทูจจนกลัวตัวแข็งที่อ้อได้หรอก!*

ใช่แล้ว เมื่ออยู่ต่อหน้าศัตรูความรัก เคระน้อยแซ่เลิ่นก็จะเปลี่ยนเป็น
คนใจคอคับแคบทันที!

“สืปได้เรื่องอะไรมาบ้าง” เซียวจ่านถาม

“ไม่ค่อยได้เรื่องเท่าไร” ฉินเส้าอวี๋ตอบ “ค่ายวาริพันปรการใหญ่โต
เกินไป มีหน้าซ้าภายในยังมีสาวกของลัทธิมารและศิษย์พรรคเซียงกู่
อีกมากมาย คิดจะตามหาคนไม่ใช่เรื่องง่ายเลย”

“ไปเสียเที่ยวอย่างนั้นหรือ” เลิ่นเซียนเฟิงนินหัวหน้า

“ก็ไม่ถึงขนาดนั้น” ฉินเส้าอวี๋เหลือบมองอิ่นอู่ซวง “ว่าอย่างไร”

“ให้เวลาข้าสองชั่วยาม” อินอุ้ชวงเดินเข้าห้องหนังสือไปด้วยท่วงท่า เย็นชาสูงส่ง ต่อให้สวมชุดทองคำแต่ก็ยิ่งดูราวกับดอกบัวหิมะที่กำลัง บานสะพรั่งก็ไม่ปาน!

จะเดินก็เดินให้มันดี ๆ ตัวปลิวจนเท้าแทบจะลอยจากพื้นอยู่แล้ว เป็นผีหรือใงนายนะ!

เส้นเขียนหลังแบ่ปากในใจ ก่อนจะหันไปมองผู้ชายของตนด้วยสายตา เครื่องขมิบจริงจัง “ตกลงเกิดอะไรขึ้นกันแน่”

ออกไปข้างนอกด้วยกันแค่คืนเดียว ถึงขั้นมีภาพลับกับปีศาจจิ้งจอก ที่เขาฟังไม่ออกเขี้ยวเรอะ มันท่านส่งไปนั่งคุกเข่าบนคีย์บอร์ด¹ จริง ๆ เลย!

“เราเข้าไปในห้องหนังสือของค่ายวาริพนปรากการแล้วค้นเจอแผนที่ค่าย ในนั้น” ฉินเส้าอวี๋บีบแก้มเขา “จะหยิบฉวยมาเลยก็เกรงว่าจะแหวกหญ้า ให้งูตื่น แต่โชคดีที่เจ้าสำนักอื่นมีพรสวรรค์ผ่านตาไม่รู้ลืม ดังนั้นเราจึงรัง ดูแผนที่อยู่ในห้องหนังสือกว่าหนึ่งชั่วยาม เขาจะได้กลับมาวาดได้สะดวก”

เขี่ยยย! ปีศาจจิ้งจอกมีความสามารถระดับไฮเอนด์แบบนี้ด้วยเรอะ! ทันใดนั้นหัวใจของเขาน้อยแน่เส้นพลันท่วมท้นไปด้วยสัญญาณอันตราย ซ้ำร้ายสมองยังเริ่มจินตนาการภาพบรรยากาศอันสวยสดงดงามระหว่างผู้ชาย ของตนกับปีศาจจิ้งจอกที่ซ่อนตัวอยู่ด้วยกันตรงซอกมุมเล็ก ๆ ในห้องหนังสือ อันมืดสลัว คนหนึ่งถือตะเกียง คนหนึ่งจำแผนที่ นึกแล้วน่าสะพรึงกลัว เป็นบ้า!

“คิดอะไรอีกแล้ว” ฉินเส้าอวี๋เห็นสีหน้าเขาเข้าก็ขบขัน

“ไม่ได้คิดอะไรนี่” เส้นเขียนหลังส่ายหน้า เรื่องบางอย่างมันพูดได้ ก็ต่อเมื่ออยู่ด้วยกันเพียงสองคนเท่านั้นแหละ!

“เจ้าคิดว่าเจ้าสำนักเหล่านั้นยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า” เส้นเขียนฟังถาม

“ดูจากสถานการณ์ภายในค่ายวาริพนปรากการก็น่าจะยังไม่ตาย กันหรอก” ฉินเส้าอวี๋ตอบ “มิเช่นนั้นเพ็งจิวเย่ยังคงไม่จัดบิรวารเดิน ลาดตระเวนเสียมากมายปานนั้น นอกจากนี้ อิงตามอุปนิสัยโหดเหี้ยม

¹คำล้อเลียน “คุกเข่าบนกระดานชักผ้า” ซึ่งเป็นวิธีที่ภรรยาใช้ลงโทษสามี

อามัทธิของมันเป็นแล้ว หากคิดสังหารก็น่าจะทำต่อหน้าธารกำนัลเสียมากกว่า ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะอุบเจียบเอาไว้”

เสิ่นเซี่ยนหลิงชนลุกขนพองอยู่เจียบ ๆ

“ไปพักผ่อนก่อนเถอะ” เสิ่นเซี่ยนเฟิงตบไหล่เขา ๆ “รอจนเจ้าสำนักอันวาดแผนที่สำเร็จเมื่อไหร่เราค่อยมาหารือกันต่อ”

ฉินเส้าอวี๋ผิงกัศริระก่อนจะพาหลิงเอ๋อร์เข้าห้อง

“จื๊บ!” เหมาจิวที่ยังรั้งอยู่ในลานเอียงหัวมองเซี่ยวจ่านอย่างแสนจะเป็นมิตร

รองหัวหน้าเซียวแย้มยิ้ม ก่อนจะนั่งยองลงไปลูบหัวมัน

“จื๊บ!” เหมาจิวหรือตาบิทยี ดูชอบอกชอบใจอย่างเห็นได้ชัด

เฟิงหวงทุกตัวล้วนโปรดปรานของที่เป็นประกายวิบวับ เซียวจ่านจึงดึงเอากระดุมแขนเสื้อที่เจียรไนจากอัญมณีให้มันเป็นของขวัญพบหน้า

เหมาจิวชื่นชอบมากตามคาด มันดูเฝ้าอ้อมมือเขาแทนคำขอบคุณ จากนั้นก็คาบอัญมณีเม็ดนั้นกระโดดหยิ่งเหียงขึ้นไปบนหลังคา ลากเอากล่องใบหนึ่งออกมาจากหัวมุมแล้วใส่อัญมณีลงไป ในนั้นมีเพชรนิลจินดาและไข่มุกอยู่กว่าครึ่งกล่องที่ล้วนอาศัยการแอบแว้วอดด้อ้นขอมาจากองครักษ์เงา เสิ่นเซี่ยนเฟิง และคหบดีโจวทั้งสิ้น

องครักษ์เงาเห็นเช่นนั้นก็พากันยึดดอกภาคภูมิใจ

ประมุขน้อยช่างหาทรัพย์เก่งดีแท้ เช่นนี้ย่อมมีความสามารถในการเลี้ยงดูเราแน่นอน

การได้ติดตามประมุขน้อยนั้นเป็นอะไรที่แสนจะสบายอกสบายใจจริง ๆ

ภายในห้อง เสิ่นเซี่ยนหลิงบิดผ้าชุบน้ำร้อนไปเช็ดหน้าให้ฉินเส้าอวี๋ จากนั้นยังนั่งยองลงไปช่วยเขาถอดรองเท้าอีกด้วย

“เรื่องพวกนี้ให้ข้าทำเองดีกว่า” ประมุขฉินบิบบแก้วอีกฝ่าย

“ก็ข้าช่วยอะไรเจ้านอกจากนี้ไม่ได้แล้วนี่นา” เสิ่นเซี่ยนหลิงสะท้อนใจเล็กน้อย

“คิดฟุ้งซ่านอีกแล้ว” ฉินเส้าอวี๋ตั้งเขาขึ้นมาหนึ่งอิงแอบแนบออก “รอ
กำจัดลัทธิมารจนสิ้นซาก ยุทธภพสงบสุขเมื่อไหร่ ถึงตอนนั้นเจ้าก็มีอะไร
ที่ช่วยข้าได้อีกเยอะเยอะเขียว”

เส้นเขียนหลังตบออีกฝ่ายเบาๆ ต่อให้แค่พูดปลอบกันก็เถอะ แต่ก็
ช่วยให้ใจชื้นขึ้นบ้าง

“พักผ่อนเป็นเพื่อนข้าสักพักดีหรือไม่” ฉินเส้าอวี๋กล่าว

“อืม” เส้นเขียนหลังผงกัศระ ก่อนจะสอดตัวเข้าไปใต้ผ้าห่มด้วยกัน
กับอีกฝ่าย

“หลับเถอะ” อันที่จริงฉินเส้าอวี๋ไม่่วงเลยสักนิด เพียงแต่เห็นขอบตา
เส้นเขียนหลังหมองคล้ำ ทำให้รู้ว่าเขาจะต้องนอนไม่หลับเป็นแน่ จึงคิดจะ
กล่อมให้เจ้าตัวหลับอีกสักคืนก็เท่านั้น

“ทำไมเจ้าเพียงพอนั้นถึงกลัวหมาจิวนะ” เส้นเขียนหลังที่อยู่ใน
อ้อมอกเอ่ยถาม

“เพียงพอนั้นอย่างมากที่สุดก็นับว่าเฉลียวฉลาดแสนรู้ ส่วนเฟิงหวงเป็น
วิหคคักดีสิทธิ์จากยุคบรรพกาล ราชันแห่งมวลหมู่สฤณา ดำเนินกล่าวไว้ว่า
เมื่อเฟิงหวงเข้าสู่วัฏนิพพาน เปลวเพลิงจะลุกโชนอาบย้อมท้องนภาจน
แดงฉานราวกับยามอัสดง” ฉินเส้าอวี๋กล่าว

เส้นเขียนหลังนึกภาพไม่ออกเลยว่าถ้าหมาจิวเข้าสู่วัฏนิพพานจะ
ออกมาหน้าตาเป็นอย่างไร ข้าร้ายยังถึงขั้นจินตนาการบ๊อบไปว่าจะออกมา
หน้าตาเป็นเบ็ดอย่างอีกต่างหาก

ช่างผิดต่อลูกชายจริง ๆ

ข้างกายมีอ้อมกอดที่คุ้นเคย เส้นเขียนหลังจึงผล็อยหลับไปอย่างรวดเร็วและ
หลับได้ลึกนัก กว่าจะตื่นก็ปาไปเที่ยงวันแล้ว

คนอื่นๆ กินมื้อกลางวันกันหมดแล้วและกำลังหารือนกันอยู่ในห้อง
หนังสือ จะไปรบกวนกลางคืนก็ไม่ดี ด้วยเหตุนี้เส้นเขียนหลังจึงนั่งกิน
หมั้นโถวรอไปพลาง ๆ อยู่ที่โต๊ะม้าหินในลาน

องค์กร์เงาต่างพากันจุกปาก กินหมั้นโถวยังนำมองถึงปานนี้ การ

ที่ท่านประมุขได้นายหญิงมาเป็นภรรยา นับเป็นผลพวงจากบุญบารมีที่บรรพบุรุษสั่งสมมาโดยแท้

ครึ่งซั่วยามให้หลังเส้นเขียนหลังก็ลุกขึ้นยืน เดินออกไปที่ปากประตูห้องหนังสือ คิดจะเงี่ยหูฟังว่าคนข้างในคุยกันใกล้เสร็จหรือยัง แต่ไม่คาดคิดว่าจะมีคนเปิดประตูออกมาพอดี

“เอ๋อ” เคะน้อยแซ่เส้นเก้อเขิน

“ตื่นแล้วหรือ” ฉินเส้าอวี๋มองเขายิ้มๆ

“อืม” เส้นเขียนหลังมองเข้าไปข้างใน “เป็นอย่างไรบ้าง”

“เจ้าสำนักอินวาดูรูปแผนทั้งหมดเสร็จแล้ว เรากำลังช่วยกันวางแผนขั้นต่อไปอยู่” เขียวจ่านที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะกล่าว “จะเข้ามาฟังหน่อยหรือไม่”

เส้นเขียนหลังเหลือบมองผู้ชายของตนเป็นการหยิ่งเชิง

ฉินเส้าอวี๋พยักหน้า “ลืมนแล้วแต่เจ้า”

เส้นเขียนเพิงเห็นเช่นนั้นก็ถอนหายใจเงิบๆ

ทำไมดูแล้วคล้ายกับน้องชายของตนถูกชายให้วังจูงอิงเป็นที่เรียบร้อยแล้วเล่า

มันช่างพาให้...สับสนว่ารุ่นใจจริงๆ

อินอู่ซวงก้มหน้าก้มตาดูแผนที่อยู่ตลอด ไม่เงยมองเส้นเขียนหลังแม้แต่บ่อย

“ไม่คิดเลยว่าค่ายวาริพันปราการจะมีอู่โม่คงอยู่มากมายถึงเพียงนี้” เขียวจ่านทางภพวาดสองสามแผ่นออก “แล้วก็ไม่รู้อีกด้วยว่าตรงไหนมีกลไกอยู่บ้าง หากเดินเล่อจนแหวกหญ้าให้สูงตื่นเกรงว่าจะได้ไม่คุ้มเสีย”

เส้นเขียนเพิง “จากข้อสันนิษฐานของข้า เพิงจิวเยี่ยนน่าจะยังไม่ลงมือสังหารเจ้าสำนักเหล่านั้นในเร็วๆ นี้หรอก มิเช่นนั้นคงไม่มีทางซังเอาไว้เฉยๆ ตั้งนานสองนานขนาดนี้”

“แต่ลัทธิมารยังมีพรรคเซียงกุที่เชี่ยวชาญด้านการใช้พิษอยู่ด้วย” ฉินเส้าอวี๋นิ้วหน้า “หากเจ้าสำนักหลายสิบคนนั้นถูกแม่เหม่าอสรพิษของคำวางพิษกุใส่เหมือนที่ทำกับวิหคกลางมรณะ ก็สู้สังหารทิ้งให้สิ้นเรื่องสิ้นราวเสียดีกว่า”

เซียวจ่าน “นี่แหละสิ่งที่ซ้ากั้วที่สุด แม้มบอกว่ารยุทธซ์ของเจ้าพวกไม่เอาไหนหลายสิบคนนั่นล้วนอยู่ในระดับธรรมดาสามัญ แต่หากรวมตัวกันต่อสู้อย่างบ้าคลั่งก็สร้างปัญหาให้เราได้เช่นกัน”

“ถ้ากล้าหาญชาญชัยจริงก็ควรจะทำดลิ่งฆ่าตัวตายไปเสียตั้งแต่ตอนที่ถูกจับแล้ว จะได้ไม่มาสร้างความลำบากให้ผู้อื่น” อี้นอู่ซวงยังคงมีสีหน้าไร้อารมณ์ไม่เปลี่ยน

เสิ่นเซียนหลิง “...”

นี่คือการหาหรือของฝ่ายธรรมะจริง ๆ หรือ ควรต้องตื่นตื่นอีกไหม ขวัญกำลังใจแรงกล้า ตีเมล็ดตาสานเป็นพันธมิตร แล้วกล่าวว่าจะทุ่มเทช่วยเหลือคนอย่างสุดแรงถึงจะถูกไม่ใช่หรือ ทำไมถึงทำทำรังเกียจเด็ดจันท์เสียใจง่แงขนาดนี้ละเนี่ย

พวกนายช่วยให้เกิดริตเนื้อหาในทีวีซีรีส์หน่อยจะได้ไหมอะ!

“หากคนชอบเข้าไปได้หรือไม่” เสิ่นเซียนเพิงถาม “ถึงค่ายวาริพินปรการจะมีข้าวปลาอาหารอุดมสมบูรณ์ แต่จะอย่างไรก็เพิงจะผานภัยพิบัติมา มิหนำซ้ำลัทธิมารรวมกับพรรคเซียงกู่มีคนตั้งมากมายปานนั้น อย่งไรก็ต้องมีคนมาส่งข้าวส่งอาหาร”

“แผนนั้นน่าใช้ได้” ฉินเส้าอวี่งกศิริษะ “ข้าจะปลอมตัวลอบเข้าไป น่าจะตรวจสอบอะไรได้ง่ายขึ้นเยอะ”

ทำไมต้องเป็นนายอีกแล้วละ! ไม่ใช่ว่าควรเป็นคนอื่นอย่างเจ้าอี้นอู่ซวงนั่นบ้างเทรอ! เคะน้อยแซ่เสิ่นนี่กล้าเอียง

เสิ่นเซียนเพิง “ข้าจะส่งองค์กรข้าไปสืบข่าวเดี๋ยวนี้ อย่างซ้าที่สุดพรุ่งนี้เข้าก็จะได้ข้อสรุปแล้ว”

อี้นอู่ซวงขมวดคิ้ว “หากถูกจับได้เล่า”

เฮี่ย ๆ ๆ! ปากไม่เป็นมงคลเลย! เสิ่นเซียนหลิงปิดเป่าโชคร้ายอย่างเอาเป็นเอาตายอยู่ในใจ ก่อนจะเหลือบมองผู้ชายของตัวเองด้วยความวิตกกังวล เพิงจิวเยี่ยฝึกเคล็ดวิชาฝ่ามือปริตสำเร็จแล้ว แถมข้างในนั้นยังมีวิหคกลางมรณะกับบรรดาศิษย์ของลัทธิมารอยู่อีก ถ้าเกิดว่า...

ฉินเส้าอวี่งกล่าว “ไปสืบดูก่อนว่าจะหาโอกาสลอบเข้าไปได้หรือไม่

ส่วนเรื่องนอกเหนือจากนั้นจะให้หารือกันตอนนี้ยังเร็วเกินไป”

เส้นเขียนเฟิงผงกศีรษะแล้วเรียกองค์กรรักษาของตนมาสั่งการเล็กน้อย
เหล่าองค์กรวังจุยอิงบนหลังคาพากันเฝ้ามองฝ่ายนั้นเดินออกไป

ใจก็อิจฉาริษยาจนตาร้อนผ่าว

เราก็อยากออกไปทำภารกิจเหมือนกันนะ!

เส้นเขียนเฟิง “เช่นนี้นั้นวันนี้เอาไว้แค่นี้ก่อน ทุกคนไม่ได้นอนมา
ทั้งคืน ไปพักผ่อนกันสักครู่แล้วค่อยกินมื้อเย็นเถอะ”

อันอยู่ช่วงสี่หน้าอดีตไร้อายุ หัวคิ้วขมวดเล็กน้อย ช่างดูน่าเวทนาเหลือเกิน!

เจ้าปีศาจจิ้งจอกนี่! เคะน้อยแซ่เส้นใจคอคับแคบสุดๆ!

“ไปพักผ่อนเถอะ เดี่ยวข้าจะดูแลคุณชายลั่วเสวียให้ เมื่อวานเขาเอง
ก็เป็นห่วงเจ้า ข้าแวะไปดูมาสองหน เห็นฝันอยู่จนถึงเมื่อเช้านี้กว่าจะ
ผล็อยหลับได้” เซียวจ่านกล่าว

อันอยู่ช่วงพยักหน้าก่อนจะลากลับที่พัก

“เจ้าจะนอนหนอยหรือไม่” เส้นเขียนหลังถามฉินเส้าอวี๋

ฉินเส้าอวี๋ส่ายหน้า “วันนี้ท่านอาจารย์จะมา”

“จริงหรือ” เส้นเขียนหลังตกใจ

สิ่งที่ได้ยินทำเอาเซียวจ่านคาดไม่ถึง “ผู้อาวุโสгүйโส่วจะกลับมาจาก
หนานไห่หรือ”

“วันนั้นท่านอาจารย์เคยลั่นวาจาเอาไว้แล้วว่าจะไม่มีการกลับมาเหยียบ
แผ่นดินจงหยวนอีกแม้เพียงครั้งก้าว” ฉินเส้าอวี๋ตอบ

“แล้วอย่างนั้น...” เซียวจ่านแสดงสีหน้างุนงง

“เป็นอาจารย์อีกท่านหนึ่งของข้า” ฉินเส้าอวี๋เอ่ยอย่างเยือกเย็น

เซียวจ่านได้ยินเช่นนั้นก็ยิ้มเยาะ “เรื่องตระกูลสัจธรรมเอกัตถ์ญูเทือกนี้
เกรงว่ามีเพียงประมุขจินเท่านั้นที่ลงมือกระทำได้”

“เฮ้ย!” พอเคะน้อยแซ่เส้นได้ยินเข้าก็ไม่สบอารมณ์ทันที ต่อให้ช่วงนี้
ฉินจะไม่เกลียดนายแล้วก็เถอะ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่านายจะมาเป็นผู้ชาย
ของฉันได้นะโว้ย!

“เป็นอาจารย์ของหลิงเออร์ ข้ายอมเรียกขานท่านว่าอาจารย์ตามเขา”

ถูกต้องแล้ว ประมุขจินเจตนาจะโอ้อวดจริง ๆ นั้นแหละ นิสัยช่างชั่วร้ายเหลือเกิน!

เซียวจ่านประหลาดใจ หันไปมองเส้นเขียนหลัง

“ใช่แล้ว เป็นอาจารย์ของข้า เพิ่งจะกราบฝากตัวเป็นศิษย์” เส้นเขียนหลังผงกศีรษะ

“เป็นผู้ใด” เซียวจ่านไต่ถาม

เส้นเขียนหลังครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะหันไปถามจินเส้าอวี “อาจารย์ข้าชื่อว่าอะไรนะ” เมื่อก็เกือบจะหลุดปากบอกว่าไต่เอ่จินเหริน² อยู่แล้วเซียว!

เซียวจ่านกับเส้นเขียนเพิ่งพากันมองเขาอย่างอับจนคำพูดโดยพร้อมเพรียงกัน

จินเส้าอวีตอบ “ชิงโต่วจินเหริน”

ทันใดนั้นเซียวจ่านพลันจ้องเขาด้วยสีหน้าตื่นตะลึง

“...เจ้ามีปัญหาหรือ” เส้นเขียนหลังถูกอีกฝ่ายจับจ้องจนขนบนแผ่นหลังลุกเกรียว

“จินเหรินหายตัวไปจากยุทธภพหลายสิบปีมาแล้ว เจ้าแน่ใจว่าเป็นเขา” เซียวจ่านมีท่าทีกลางแคลงสงสัย

“แน่นอนสิ อย่างเพิ่งหวงน้อยนั่นท่านก็มอบให้ข้าเอง” เส้นเขียนหลังพยักหน้า

เช่นนั้นจินเส้าอวีก็ไม่เพียงแย่งคนของเขาไป แต่ยังได้กราบสองยอดฝีมือผู้เลื่องชื่อในยุทธภพเป็นอาจารย์อีกด้วย

พอคิดถึงตรงนี้สีหน้าเซียวจ่านก็แสนจะย่ำแย่อย่างยากจะบรรยาย

อันที่จริงตัวเขานั้นมีชื่อเสียงโด่งดังมาตั้งแต่เยาว์วัยและภาคภูมิใจในตัวเองมาตลอด น้อยนักที่จะอิจจาริชยาใคร ทว่ามีเพียงจินเส้าอวีที่เขาอยากจะทำใ้เข้าไปสูรับตบมือบนยอดเขาด้วยกันสักสิบวันสิบคืนเสียเหลือเกิน ลู้กัันให้ความอึดอันตันใจในหัวอกมันสลายหายไปหมดค่อยรามือ!

² เทพเขียนตามความเชื่อของลัทธิเต๋า ปราภฏในนวนิยายพงศาวดารจีนยุคราชวงศ์หมิงเรื่องห้องสิน

คนที่โชคตีปานนี้ เกรงว่าความหาไปทั่วหล้าก็ยังยากจะเจอสักคน
เลยกระมัง

“เจ้าก็ไปนอนหลับพักผ่อนสักสิบเถอะ ออมแรงสั่งสมกำลังเอาไว้
ถึงจะรับมือกับลัทธิมารโหด” เมื่อเห็นสีหน้าซบซึ้งสนับสนองของอีกฝ่าย เส้น
เขียนหลังก็ปลอบใจด้วยความหวังดี ก่อนจะหันไปมองพี่ใหญ่ของตน

“ท่าน...”

“ข้าเองก็จะพักผ่อนแต่ห้าวัน” เส้นเขียนเพิงตัดบทเขา

“ใครใช้ให้ท่านพักผ่อนแต่ห้าวัน!” เส้นเขียนหลังหงุดหงิด “ข้ากำลัง
คิดว่าจะให้ท่านไปคอยดูแลพี่ใหญ่เยี่ยต่างหาก ได้ยินองค์กรข้าบอกกว่า
เมื่อกลางวันเขากินแค่ข้าวต้มถ้วยเล็กนิตเดียวเอง”

เส้นเขียนเพิง “...”

“รีบไปสิ” เคะน้อยแซ่เส้นกำซับเสียงเข้ม

เส้นเขียนเพิงอยากเหวี่ยงหน้ามองฟ้าแล้วทอดถอนใจเหลือเกิน ทำไม
บิดาถึงมีน้องชายนิสัยจู้จี้จ้านขนาดนี้ละ

“เขียนเพิงเข้าไต่รตรองเองได้น่า” ฉินเส้าอวี๋จุงเคะน้อยแซ่เส้นเดิน
ออกไปข้างนอก “ไม่จำเป็นต้องไปก้าวกายการตัดสินใจของเขาจนเกินไป
หรอก”

“เจ้าว่าพี่ชายข้าได้เขาแล้วทิ้งหรือเปล่า” จินตนาการของเส้นเขียนหลัง
ช่างลั่นเหลือ

เมื่อเส้นเขียนเพิงที่อยู่ในห้องได้ยินเขาก็แทบจะกระอักเลือด

ฉินเส้าอวี๋หลุดซา “ไม่น่าใช่ จากความเข้าใจที่ข้ามีต่อเยี่ยฉิน หาก
เรื่องเป็นเช่นนั้นจริง เวลานี้เขาก็ควรจะคว่ำดาบไล่ฆ่าเขียนเพิงลิถึงจะถูก”
โหนดเลยจะยังยินยอมให้ฝ่ายนั้นคอยดูแลอยู่เช่นนี้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่อง
เสียสละตัวเองรับพิษแทนจนบาดเจ็บเลย

ดังนั้นมันจะต้องมีเรื่องราวความรักอันซาบซึ้งสะเทือนใจอยู่ในนั้น
เป็นแน่! และจะต้องน้ำเน่าเสียยิ่งกว่าบทละครสามสามานย์ทั้งหมดรวมกัน
อีกด้วย!

เส้นเขียนหลังทั้งแสนเสียดายทั้งทูลนทูลราย อยากูรู้ใจจะขาดจริง ๆ นะ!

ทิวยุทธภพมีแต่สิ่งอัศจรรย์พันลึก 3

ฉินเส้าอวี “ไม่ต้องคิดแล้ว ไปเก็บกวาดห้องให้ท่านอาจารย์กับข้าเถอะ ดูจากที่นัดหมายกันไว้ ท่านผู้เฒ่าน่าจะมาถึงเย็นวันนี้แล้ว”

ทดลองอ่าน